

МДН

**бюлетень
проводу**

**організації
українських
націоналістів**

Б Ю Л Е Т Е Н Ь П Р О В О Д У
О Р Г А Н І З А Ц І Ї У К Р А І Н С Ь К И Х Н А Ц І О Н А Л І С Т І В

Ч. 30

Серпень 1988.

Слава Україні!

Героям Слава!

На новому етапі боротьби за націю і суверенність!

Боротьба визвольних рухів уярмлених Росією націй проти сил, які намагаються за всяку ціну втримати /щонайменше в кордонах ССРСР/ занепадаючу імперію розгортається й розгоряється з місяця в місяць. Фронти кристалізуються: імперське керівництво здійснює економічні й адміністративні реформи з обмеженою і контрольованою виміною думок; національні рухи найперше змагають здобути народам власні суверенні держави, з чим пов'язане виховання державницько-національної свідомості, розгортання національних культур із релігійною самотністю, побудова національних економік з гарантією приватної власності.

Боротьбу за одність /соборність/ і самотність нації ілюструє сьогодні маленька Вірменія, яка виявляє подивугідну суспільну монолітність, величезну динаміку й організованість народних мас. За минулі місяці сотні тисяч вірмен брали участь у демонстраціях, страйках, бойкотуванні російських наказів. Гинуть люди, є численні арешти. Світ закарбовує у своїй свідомості істину, що ССРСР – це зовсім не те саме, що Росія, ані не добровільний союз різних націй. Зрушення у Вірменії потрясають моральною і навіть правовою монолітністю і непорушністю ССРСР.

Також в Україні національні провідники рішучо підносять вимоги, що Україна мусить бути об'єднаною, включати Кубань і Східню Слобожанщину, північне Полісся і Лемківщину, райони під Польщею і Пряшівщину. Скріплення внутрішньо-національної монолітності між католиками, православними й євангеліками, як також намагання включити до національного руху меншини, які живуть в Україні, є на порядку дня. Край турбується тим, що може прийти до послаблення єдності нації внаслідок односторонньої підтримки Ватиканом лише Української Католицької Церкви без реалізації засад екуменізму у відношенні до Української Православної Церкви.

Чітко по-державницьки ставлять свою визвольну боротьбу балтицькі народи. Продуманою була нещодавна могутня стотисячна демонстрація у Вильні для підтримки Вірменії, бо наголошено примат боротьби за суверенність і соборність нації, кожної нації, за національні права. Естонці домоглися вже від Москви права явно вживати свій національний синьо-чорно-білий прапор!

Проголошення Москвою свого відходу з Афганістану послаблює завоюницькі апетити російських експансіоністів та залишиться на довгий час у пам'яті уярмлених народів як ганебний прояв агресії проти нації. До ліквідації цієї народобивчої війни причинилися анти-імперські настрої і виступи національних рухів. Конфлікти між сателітними державами Росії на основі нерозв'язаних національних питань беруть верх над іншими проблемами. Найяскравішим прикладом є конфлікт між Румунією і Мадяриною в справі Трансильванії, що вплине на ріст націоналізмів у тих і сусідніх країнах.

В Україні без сумніву росте хвиля протестів, що Україна не є суверенною державою; нарід не має влади щодо всіх своїх справ у власних руках. Клич "За суверенність кожної нації" лунає на широких просторах російської імперії!

У місяці червні ц.р. створено заходами шести національних груп у Львові Координаційний комітет патріотичних рухів народів ССРСР. Комітет

основується на національному принципі. До нього наразі увійшли представники українців, вірменів, грузинів, естонців, латишів і литовців. Комітет старається діяти в рамках горбачовської політики "перестройки" і "гласности". Учасники львівської конференції правильно ствердили, що головною проблемою СРСР є національна проблема - не економічна, не адміністративна, не технологічна, ні тим більше проблема людських прав. Учасники наголосили примат нації у протиріччя до примату імперії, як це ставлять усі російські політичні сили, чи примату людських прав, як це ставлять на Заході. Координаційний комітет не включає росіян, вважаючи всіх росіян ще незрілими справедливо розв'язати питання національного визволення народів у СРСР. Ця істина унаочнена в особі головного колишнього "дисидента" і "правозахисника" Андрея Сахарова, який замирився з Горбачовим і явно став на позиції імперської політики. ОУН рішуче і безкомпромісово поборюватиме незмінно всякі російські диверсії заставити майбутню українську державну структуру пов'язати з якоюсь між-національною державною формою з Росією чи то під видом федерації, чи конфедерації, бо це засідка для дальшого поневолення України.

У поневолених народах усе більше закріплюється переконання, що головним злом не є лише советсько-комуністичний режим, а в першу чергу - великодержавний, шовіністичний, російський імперіалізм. Під цим оглядом, велика частина емігрантської преси стоїть на назадницьких позиціях мовляв, треба ліквідувати "сталінізм" та домагатися "правозахисту" згідно з советською конституцією та повернення до дійсності двадцятих років. Але в Краю вважають, що СРСР, створений Леніном, є продовженням цього самого імперіалізму, що побудував царську колоніальну державу. У той час, коли західні кола /теж деякі українські/ наголошують потребу ліквідувати лише "сталінізм", тобто тоталітарний режим у імперії та більше "демократизації", в Україні та в інших поневолених націях наголошують потребу ліквідації шовіністично-великодержавної бази, якою є російський імперіалізм. Наприклад, Українська Гельсінкська Група стоїть на національно-державницькій позиції, а на еміграції ті, які кажуть що репрезентують УГГ, стоять на позиціях лише змагання за людські права та реформи в СРСР, чи пак "перебудову". Отже не Щербицький зі своїм колоніальним апаратом мусить бути найперше поборюваний, а російські імперіалісти, які утримують Щербицького в ролі їхнього "гавляйтера". Українські чи жидівські комуністи - це вислужники, запроданці чи яничари імперії, покидьки своїх уярмлених народів, а не головний ворог.

На просторах імперії виразно завважуємо переможний наступ ідеї "Воля Народом - Воля Людині!" Це концепція ОУН, реалізована продовж ряду десятиліть по через Антибольшевицький Блок Народів. Це універсальна концепція, актуальна як в Європі, так і в Азії і на інших континентах доти, доки існуватиме російська імперія. Національна концепція перемагає збанкрутовану концепцію творення "советського народу", що цілковито вже скрахувала в кавказьких і балтицьких народах. Тому росіяни тепер сильніше просувають концепцію єдності т. зв. східних слов'ян, що зокрема унаочнена тепер у зв'язку з відзначуванням тисячоріччя запровадження християнства в Україні. Москалі дезінформують світ, що "Київська Русь" це держава східних слов'ян, які через історичні обставини поділилися в три народи - український, білоруський і російський, але які природньо нібито так споріднені, що будуть на віки з'єднані.

На черзі, для протиставлення цій диверсії доцільне розширення тісної співпраці між європейськими визвольними рухами і магометанськими, себто з туркестанцями, азербайджанцями, ідель-уряльцями та монголами, як теж дальша стійка українсько-білоруська співпраця. В АБН українці та туркестанці відігравали центральну роль, як два найбільші поневолені народи в СРСР. Тож треба докладати всіх зусиль, щоб не допустити до російсько-магометанської співпраці внутрі й назовні СРСР. Можливо,

що в наслідок злочинної агресії проти Афганістану, Москва йде на якісь поступки магометанам, щоб здобути приязнь магометанського світа, а рівночасно розгромити націоналістичні магометанські рухи. Москва нібито по боці Азербайджану проти Вірменії й по боці переможного Іраку проти шіїтського Ірану.

Проти примату національної концепції Горбачов протиставить примат економічної та адміністративної "перестройки" та ілюзорної демократизації при допомозі т. зв. "гласності". Москва підсуває національним рухам дві пропозиції: намовлювання до явної дії /"легалізації"/ та сприяння націонал-комунізму. "Легалізація" має на меті ліквідувати чи послабити підпільні національно-визвольні рухи /зокрема ОУН і підпільну УКЦ/ та неутралізувати анти-імперське вістря цих рухів. Націонал-комунізм висувається для протиставлення до націоналізму. "Реабілітація" Хвильового, Скрипника, Винниченка та навіть Грушевського дає змогу популяризувати цих діячів, як прихильників концепції "союзу" т. зв. національних республік. Але окупаційний режим незмінно вороже ставиться до Міхновського, Донцова, Петлюри, Бандери, Липківського, Єфремова, Коновальця.

Національний рух в Україні стоїть на позиціях "духу демократизму і християнських республіканських ідеалів", а не на позиціях хвильовізму, винниченківства, не на "національно-думаючих комсомольцях". В Україні вважають, що на підставі нації "християнська любов - єдина конструктивна сила, здатна врятувати світ. Вона урятовує нації від двох крайностей - безплідного інтернаціоналізму та національного безтіяництва - основ імперіялізму... Для багатовікової практики російської імперії це характерно."

Дехто очікував, що прийде до зудару під час червневої конференції комуністичної партії в Москві між т. зв. реформістами і консерватистами. Навіть появились статті в емігрантській пресі за тим, щоб реформісти виграли. Але сталося інакше - зудару не було, а були циркові фазерверки для показу наївним західним медіям, що, мовляв, є дійсно "гласність" і "перестройка". Насправді, СРСР незмінно є тоталітарною і колоніальною державою російської нації.

Тяжкий національний бій проходить на церковному відтинку. Тисячоліття християнської України Москва використовує для пропаганди у світі, що вел. кн. Володимир охрестив нібито "східньо-слов'янські народи" /російський, український, білоруський/, які творять якусь "східньо-слов'янську" цілість, що в середньовіччі сформувалася у "Київській Русі". Цю імперську псевдо-історію прийняв на превеликий жаль Ватикан, що задокументоване в "Апостольським листі Еундес Мундум" папи Івана Павла II з 25 січня 1988 р. В наслідок цієї позиції папська делегація прийняла делегацію УКЦ - Церкви мучеників і Ісповідників Віри - в передпокою московського готелю, а потім пішла на бенкети і до "Большой театру" спільно з Раїсою Горбачов на розвагові імпрези відзначення фіктивного тисячоліття російської "церкви".

Треба відзначити, що досі з поміж різних імпрез, присвячених Тисячоліттю Українського Християнства, справді соборницьким і репрезентативним відзначенням були святкування в Лондоні /Велика Британія/ з участю патріарха Мирослава й митрополита Мстислава. Не сповнилися надії декого, що в цю велику річницю Апостольська Столиця визнає нарешті патріархат УКЦ і в рішальній мірі посуне вперед справу проголошення митр. Андрея Шептицького святым. Зазначуємо, що ОУН незмінно відстоює проголошений пок. патріархом Мосифом патріархат УКЦ! Ми настоюємо, щоб Блаженніший Мирослав боронив пост патріарха й вперто домагався визнання патріархату Апостольською Столицею.

В Україні йдуть намагання приєднати на бік національно-визвольної боротьби проживаючі на наших Землях різні меншини - жидівську, татарську, польську та інші. Провідний актив свідомий того, що москалі

намагаються викликати диверсії, щоб звести боротьбу українського народу на манівці конфліктів із іншими національностями, відвернути національно-визвольний рух від головного фронту – проти російських імперіялістів. На часі є пригадка Постанови Другого Великого Збору /квітень 1941/ про те, що Москва постійно веде заходи викликати українсько-жидівські конфлікти, до яких ОУН не сміє дати себе спровокувати.

Знаменною властивістю розвитку українського визвольного руху під сучасну пору є повне отверезіння провідних діячів на Рідних Землях щодо факту, що всі російські політичні угруповання – режимові та дисидентські /"інакомислячі"/ – вороже наставлені до змагання українського народу за відзискання власної суверенної держави. Й тому нам не по дорозі з москалями, а за те мусимо йти у спільному фронті з іншими уярмленими націями. Також не має великих надій на допомогу Вільного світа, якому ми пригадуємо: "Нам важко собі уявити боротьбу за права людини без боротьби за національні права народу."

Підсумовуючи сказане, стверджуємо, що першорядним завданням визвольних рухів, зокрема українського, є поширення визвольної боротьби на цілий нарід, щоб не сотні були активними борцями, а сотні тисяч і мільйони. Національна Революція ґрунтується на засаді перетворення потенціалу мільйонних мас народу в динамічну унапрямлювану й організовану силу. На просторах України й кожного поневоленого народу діють сотні тисяч імперських службовців КГБ, армії, КПСС, адміністрації і колоністів-шовіністів. Тож далшейдучі етапи визвольної боротьби визначуватимуться зростаючою конфронтацією національних рухів проти імперських сил.

Є люди, головно на еміграції, які майже приголомшені й захоплені змінами Горбачової політики, й добачують у процесах в імперії мало що шлях до волі уярмлених націй. Це ті, які зневірилися у потенціал сили власного народу. При цьому забувають, як це знаменито висловив один краєвий активіст, що "демократизація та гласність – не подарунок із Москви. Це – життя. За них треба воювати, виборювати їх..." Визвольна боротьба уярмлених націй змусила Москву піти на ризико реформ, щоб рятувати імперію, при цьому стараючись обманути народи фіктивними поступками. У теперішніх процесах в імперії діють дві різні, протилежні й безкомпромісово ворожі собі сили: національно-визвольні й імперські-шовіністичні.

Преважливим чинником є ставлення й умасовлення найправильніших семафорних ідей-кличів Національної Революції та передбачування й готовість народу до чергового етапу. Сьогодні кличемо: Всі українці ставайте до визвольної боротьби! Хай лунає по всій Україні: Геть росіяни з України! Не хочемо більше жити в Союзі Советських Соціалістичних Республік! Кожний нарід хоче жити у своїй власній суверенній соборній державі! Геть шовіністичну Російську православну церкву з України! Геть колгоспи й накинену тоталітарну господарку! За приватну власність і господарку для добра українського народу! За волю Українським Церквам в українській державі!

Перед частинами ОУН на чужині стоять наглі завдання: 1/поширити вірну інформацію у Вільному світі про національно-визвольні процеси, 2/ розкривати обман Горбачових "реформ" і "гласності", 3/ скріпити заходи поширення та інтенсифікації Антибольшевицького Бльоку Народів, 4/ посилити організаційні заходи мобілізації кадрів ОУН на головний фронт боротьби за Українську Державу, 5/ розкривати помилковість західньої політики в ставці на мир і коекзистенцію з російською імперією, в тому і церковних провідників. Справжній мир і безпека для всього світу прийде після знищення російської імперії, коли запанує "Воля Народам – Воля Людині!"

К. Подільський

ДОКУМЕНТИ VII ВЕЛИКОГО ЗБОРУ ОУН

Привітання з України

Слава Україні!
Дорогі Друзі!

Останні події в краю і вільному світі заставили нас ще раз переосмислити пройдений разом з Вами в останні роки тяжкий і одночасно славетний шлях, проаналізувати те, що вже досягнуто і що ще повинно бути здійснене.

Перш за все, звичайно, бажали б, щоб наш гідний представник міг прийняти участь у роботі Великого Збору. Важливо для нас відчувати святий дух ідеї незалежної нашої Батьківщини на такому важливому і представницькому форумі, відновитися великою вірою в кінцеву перемогу, за яку безперервна боротьба продовжується від часів Центральної Ради і за яку віддали своє життя справді Великі Герої сл. пам. Симон Петлюра, Євген Коновалець, Роман Шухевич, Степан Бандера, Ярослав Стецько. Віримо, що ці імена будуть записані золотими літерами у великій історії нашої боротьби за незалежність. Але розуміючи всю складність проблеми виїзду до Вас для участі в підготовці і роботі Великого Збору, цією дорогою подаємо для Вашого відомо кілька наших думок і побажань.

Як ми вже мали можливість повідомити Вас, останні роки ми жили і боролися натхненні вказівками сл. пам. Ярослава Стецька і Великого Збору. Довір'я до нас Ярослава Стецька нас дуже зобов'язувало і ми завжди дорожили цим довір'ям.

Керуючись рішенням В.З., ми ні на один день не припиняли роботу серед народу, особливо серед молоді і творчої інтелігенції.

У центрі нашої уваги є теж взаємодія з правдивими діячами нашої катакомбної Церкви, з якою нам удалось налагодити добрі контакти завдяки розумінню єдності завдань і цілей.

У всі, навіть найтяжчі часи ми старались нести слово правди в народ. Багато чого зроблено, але й багато залишається ще до вирішення. Особливо тепер, коли власті взяли на озброєння нову тактику під прикриттям "демократизації" і "гласності".

Багато людей повірили цій тактиці і пішли на поведі ворога. Щоб не загубилася при цьому суть ідеї боротьби за відновлення УССД, ми ведемо затяжну боротьбу з різними угодовцями і опортуністами.

Як ми вже повідомляли, трагедія Чорнобиля сколихнула населення в Україні і показала, що не дивлячись на демагогію, Москва продовжує дбати тільки за свої великодержавні інтереси, не турбуючись про інтереси інших народів. Тому наші люди вміло використовують цю трагедію на користь нашої справи. Деякі гострі виступи в пресі представників творчої інтелігенції на адресу властей щодо наслідків катастрофи для українського народу, є в результаті роботи наших членів.

Тільки об'єднаними зусиллями всіх патріотів можна перетворити нашу підпільну роботу в широкий, загально-національний рух. Зі своєї сторони ми докладемо всіх старань, щоб наша єдність поглядів перетворилася у єдність конкретних дій.

Передаємо палкий привіт і побажання нових успіхів в нашій спільній боротьбі.

Героям Слава!

/дата/

М-н

"Жадні тактичні прийоми чи огляди тепер не на часі, бо наша епоха - це епоха боротьби ідей і віри, завдяки яким лише вдасться вести безперервну боротьбу за залізною заслоною."/Ярослав Стецько, "Ідеологічний фронт і його цілі", 1960/

VII-ий В.З. про справи культури

Діяльність ОУН охоплює всі ділянки життя нації. Відтинок культури - це найважливіша ділянка духового існування народу, його розвитку, його самобутності та світогляду, від якого залежить соціальне і матеріальне життя в організованій формі держави. Тому на відтинку культури, яка охоплює релігійні, мовні, наукові, літературні й мистецькі прояви, йде боротьба не лише за самобутність нації, але й за її визволення і державну незалежність.

Московські окупанти різняться від усіх інших, які були у нашій історичній долі тим, що вони намагаються вникати ідеями своєї імперії в духовість поневолених та паралізувати самобутність і підметність підбитих. Чинять вони це під камуфляжем імперських інтересів "ідеями" панславизму, панрусизму, а останньо - большевицького інтернаціоналізму. У кожному випадку "патріотизм" московської імперії має втиснутися в почування і свідомість усіх поневолених народів затерти історичну пам'ять тих народів, викорінюючи релігійні почування і незалежні Церкви пропагандою марксистського атеїзму, фальсифікацією історії і культурних пам'яток слов'янських народів "спільним походженням древнеруської народности" київської імперії Руси, і злиттям націй через зближення культур і "злиття націй" навіть і не слов'янських народів, аргументуючи московські підбиття і поневолення народів, як явище найбільше прогресивне в економічному та культурному їх розвитку. Московська мова, як "найбільше розвинена", має бути мовою єднання, мовою "збагачення" інших мов імперії і остаточно "рідною мовою" народів ССРСР, що при плянованій економічній перебудові та переселення "трудових сил" створить нову "історичну спільноту" - советський народ.

Формування "советського народу" окупанти реалізують не лише фальшуванням минулого поневолених народів, їх історії, обрядів та звичаїв, але рівночасно творячи нову культуру спільного котла, що має виплекати "советський патріотизм" - "чуття одної родини", батьківщиною якої не земля окремих народів, а територія імперії - ССРСР, земля від Карпат по Камчатку. В ім'я цього "патріотизму" люди присуджені до обов'язку бути знаряддям плянів розбудови імперії. Національні патріотизми уважаються "буржуазними націоналізмами", залишками чи рецидивами минулого, яке намагається крім інших засобів, викорінити КГБ терором.

Страх перед тюрмою, перед концентраційними таборами та різними психологічними засобами тиску є інструментом вдержання імперської дисципліни, яка створює пригожий ґрунт для масових кадрів кар'єристів у всіх ділянках культури, що виконують та перевиконують інструкції кремлівських владик.

Незалежно від обставин, а подекуди в умовах обставин великого тиску, гартується національна свідомість українського народу і дозріває усвідомлення своєї особовості у всіх ділянках культури, бажання відслонити куртину історії народу, заповнити білі плями і повиривані сторінки книги буття нації, вивчити генезу її народження, від первопочину.

Можемо покликатися на захальявну літературу нескорених: від поетичних збірок і релігійних звернень до наукових і публіцистичних праць авторів, які стали вільними через перемогу над страхом /Василь Стус: "Як добре, що смерти не боюся"/.

Проповідувати правду своєї нації, лояльність і любов до неї, в умовах терору не кожному дано, але в мільйонах сердець українського народу назріває хвилина, коли лояльність до імперії та штучної "батьківщини"-ССРСР заміниться тривогою за долю справжньої Батьківщини - України. Заговорили вже про повернення прав державної ролі української мови, про умови і стан української мови взагалі. Вказали пальцями на два джерела большевицького утиску в Україні: московський шовінізм, що кожному ліпить назву "буржуазного націоналіста" або "бандерівця", хто вживає української мови, а також на породу своїх же таки

українських кар'єристів - Кирпогнучкошиєнкових, які свій аванс виєднують за опінією КГБ.

Підпільна Україна словами одного нескореного патріота в листі до російських та українських істориків апелює, вимагає говорити правду про історичне минуле, а не творити штучні міти про спільне походження українського, білоруського та московського народів і фальшувати історію, справжній корінь походження названих народів.

Цей заклик відноситься не лише до істориків. Його можна повторити і до антропологів, і до етнографів, і до літературознавців і мистецтвознавців. До всіх, які творять міражі "совєтського народу" на вимазаних і вибілених із правди картах народів СРСР.

Між письменниками є відповідальні за історію України голоси. Є слухні обвинувачення творчої інтелігенції, що вона сіла на плятформу офіційного воза і у великому довгу перед народом. Ми досі не виробили переконливої, принаймні, гіпотези про початок нашої писемности, розгублено тупцюємо перед Змієвими валами і новими дослідженнями археологів, навіть історію Руси-України зводимо до змагань десятка князів. Сьогодні вкрай потрібні узагальнюючі, фундаментальні праці про нашу культуру, починаючи з часів поганства почерез княжу Русь аж до наших днів. Потрібні дослідження, й глибоко наукові, як також і популярні, твори на гранях різних сфер українського мистецтва, літератури, філософії, потрібна чітка, вивершена парабола духовного поступу народу впродовж століть, а то й тисячоліть, яка б узгіднювала наш привнесок у духовну скарбницю людства. "Потрібна зрима, велика і вічна будівля духу, яку звів наш народ."

Є фізичний закон природи, що кожен тиск викликає реакцію. Це тиск фізичної сили, а в такій же мірі, а може в ще більшій в сфері духовного тиску. Реакція сконденсованих сил буде постійно виповнювати місця порожнеці. Це буде згідне не лише з законами фізики, але й інстинкту народу, не лише ради самооборони, але й ради самого життя та його розвитку.

Обмосковлення українського та інших народів імперська влада реалізує двома засобами: при допомозі концепції "злиття народів", мовного і культурного їх зближення, та через змішування народів, через спрямування мільйонів продуктивних сил на "міжреспубліканські" проєкти. В умовах мішаного характеру населення /Казахстан, Далекий Схід, Сибір/, московська мова стає, як і культура, засобом спілкування та духовних потреб новопоселенців. В Україні, навпаки, імігранти посилюють не лише впливи московської мови, але й культури. Крім цього, дуже поширеним засобом "інтернаціоналізації" населення України та інших неросійських земель є мішані подружжя. Совєтська статистика інформує, що мішані подружжя українців та молдаван найчастіше продукують московськомовних громадян в УРСР, у МССР, та аналогічно в інших національностях.

Дальшим засобом обмосковлювання українців є т. зв. "культобмін" офіційних промосковських діячів в Україні з культурними діячами поза Україною. Відірвані від рідного пня і відчужені українці, що вивчають мову і культуру від офіційних совєтських культурних працівників, приймають большевицький корм на злиття націй, фальсифікати української культури.

Саме тому, зараховуємо "культобмін" до ще однієї спроби московських окупантів включити українську еміграцію в русло своїх плянів на знищення України не лише в самій Україні, але й поза її межами. Симпатичні "культобміну" стаються жертвою совєтофільства, а згодом москвофільства, а остаточно ренеґатами власного народу, які торують большевицькій агентурі шлях до українських людей, їх душ та умів.

Церква в Україні, визнана владою, так як інші ділянки культури, виконує призначення імперської еліти. Офіційною "церквою" є Російська Православна Церква, що співпрацює тісно з колоніальним режимом. Неза-

лежні Церкви існують у підпіллі. Між ними теж і Українська Католицька Церква. Церкви у катакомбах мають довір'я у народі, бо вони незалежні від інструкцій держави. На церковному відтинку продовжується імперська політика обмосковлення не лише політично, але й щодо мови та обряду. 1000-ліття удержавлення християнства в Україні відзначає теж і Російська Православна Церква, трактуючи цей акт, як початок московського християнства, чим творить ще один фальсифікат історії світового значення.

Еміграція мусить бути у тісному духовому єднанні з незалежними від московських впливів силами в Україні. Вона і повинна перебрати на себе обов'язок виповнення "білих плям" в історії української культури та продовження розвитку її на всіх ділянках життя.

Патріотичні кола української спільноти, а в тому, в першу чергу, українського націоналістичного руху повинні створювати клімат і розуміння першочерговості завдань наших Церков, науки, мистецтв і публікацій. Першочерговість завдань, це виповнювання тих ділянок життя, що витіснені в Україні до тотальної негачії, або фальшування правди. Це відноситься в першу чергу до непофальшованої генези українського народу та його багатотисячного життя і його історії, його культури, організації його життя, соціальної і національно-державної структури. До більшості цих питань відповідь можуть дати діячі української культури, які діють в умовах не лише творчої свободи, але й незалежності від кар'єри та посад у чужих установах.

Українські Церкви, українська наука і мистецтво не все і не всюди здійснюють першочергові завдання, що є на потребу нації в наші часи. Патріархати українських Церков є справою незалежності українського народу від світських чужих сил, і, заки цей ідеал українців здійсниться і визріє, миряни українських Церков повинні наближувати свої обряди і повернутися до обрядової єдності, яку витворив український нарід продовж століть свого релігійного християнського життя. Хай українець, в якій би церкві він не молився, в православній, чи католицькій, або протестантській, чув однакову музику, окрилену Бортнянським, бачив ікони і форму церкви стилів українського духа, чув у ній українську мову і слово Боже тією мовою голошене, без наростів латинського і московського раковиння в музиці, малярстві та архітектурі, в одягах священиків, владик і митрополитів.

Культура /як і життя народів/ завжди є суб'єктивною. Вона віддзеркалює інтереси народів. Переможці диктують переможеним "свою правду". Об'єктивна правда лишається тільки у фактах, що їх наука інтерпретує залежно від інтересів різних народів. Навіть Слово Боже, наука Христова в устах людських має різку інтерпретацію, що спричинило появу різних Церков, залежних від національних інтересів. Наука кожного народу нагадує суд, який покликає свідків, на основі яких дає присуд. Ворожою наукою український нарід приречений на неіснування. Чи українська наука має погоджуватися на присуд ворожих судів чи оскаржувати їх власними свідченнями?

Поле культури не може бути залишене без уваги українського визвольного руху, його авангарду - ОУН. Коли врахувати, що українська культура, так як кожного народу, є стрижнем його духового життя, а в боротьбі за національну свідомість і визволення - є важливим засобом зброї, ця ділянка, як і досі є в програмі діяльності і боротьби за чистоту позицій світогляду українського націоналіста, а з ним і ширших кіл спільноти, народу.

Культура кожного народу виявляється і розрізняється формами матеріального, соціального і духового життя. Формування кожного народу починається в доісторичному часі, як його генеза, та в історичному як його національна свідомість. Нарід визначається в культурі світоглядом

його вірувань, філософічним світосприйманням життя, формами його ладу, звичаями, а у великій мірі мовою, у якій відбивається характер народу і його світогляду.

Традиції народу зберігають культурні вартості минулого, які передаються з покоління у покоління, бо кожне покоління будує своє сучасне на досягненнях предків.

Культура кожного народу показує характер, ілюстрований своєрідним і неповторним національним ритмом і темпераментом у музиці, в танкові, в поезії та образотворчому мистецтві.

Усвідомити власну культуру, пізнавши її, вимагає зберегти її самобутність. Пізнати самого себе це найбільша мудрість пропонована Сократом і Сковородою. Без пізнання себе, тобто власної культури, не має оцінки інших і цілого світу.

Боротьба за культурне самопізнання, без якого не має національного, є першочерговою справою виховання людини.

Тільки національно сформована людина може стати націоналістом із політичними принципами боротьби за державність.

Формування дитини від садочка і рідної школи з рідною мовою, піснею, казкою та історією свого роду дасть підставу для Євшан-зілля рідного у дальший шлях розвитку.

Битва, якої програти не можна, це битва за душу дитини, це рідна школа. Але рідна школа з відповідним підручником і учителем. Тому в наших постановах не може бути поминене питання виховання на основах рідної культури.

Наш обов'язок бути на всіх шаблях організованого життя, де формується душа дитини, пересмник скарбів життя України, її культури.

Всесторонність наших фронтів праці - це всесторонність життя. Націоналіст, що виконує службу нації на всіх ланках життя, до яких приготований талантами і досвідом школи життя, не може бути відсутнім поза процесами культури.

Воїнів ОУН і УПА формує література і поезія "Вісниківців". "Кобзар" Шевченка у розвалі московської імперії - каже Франко - вчинив більше, ніж кілька дивізій війська.

Кожний чин народжується із Слова, із думки, з душі, яку формує культура. А культура - це віра, мудрість і мистецтво. Тому в основу світогляду націоналіста і його виховання входить культура, як цінна властивість світогляду і політичної зрілості.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ІНФОРМАЦІЇ І ПРОПАГАНДИ

1. VII Великий Збір ОУН стверджує актуальність Постанов VI ВЗ в ділянці інформації і пропаганди, зокрема точок 1-6, 8, 11 і 13, та доручає продовжувати їх реалізацію.

2. За нашим розумінням, під пропагандою ми вважаємо посилену і націлену на добро української нації і здобуття УССД інформаційну дію, яка ґрунтується на правдивих фактах й ідеалістичній настанові нашої організації і членства.

3. VII ВЗ зобов'язує Провід ОУН покликати до дії у потрібних межах центр пропаганди й інформації, з відповідними підреферентурами, зовнішньої і внутрішньої дії. Центр підлягає Секторові Ідеологічної Боротьби.

4. VII ВЗ стверджує, що всякі форми "культобміну" серед і для українців як на Рідних Землях так і на поселеннях згідно з планом совєтських агентур є наскрізь шкідливі для змагання за УССД, а тому прояви

"культобміну" треба рішуче поборювати. VII ВЗ стверджує деякий вплив советських агентур на західні середники інформації і на окремі особи політичного чи наукового світу, в тому й українського, в напрямі фальшування фактів української визвольної боротьби і знеславлювання українського народу і його провідників. Тому є потрібна наша проти-акція, яка мусить вестися не спорадично й льокально, але постійно і в широкому засягу, у формі розповсюдження інформативних матеріалів, реакції на прихильні нам виступи чи публікації або засоби, які будуть відповідати до даної ситуації.

5. VII ВЗ бачить невідкличну потребу забезпечувати українців у поневоленій Україні пропагандивно-інформаційним матеріалом, щоб знали вони, що справді діється у світі і в Советському Союзі, до чого ми прямуємо, до чого прямує Москва в Україні, якими є різні факти в українській історії, фальшованій Москвою, для опрокинення "культобміну" тощо

6. VII ВЗ вважає, що треба звернути окрему увагу на мусулманські народи, пропагуючи серед них ворожнечу до російської імперії та необхідність розчленування СРСР на національні в тому і мусулманські самостійні держави. Роля України в цьому протимосковському змагу є ключева.

7. VII ВЗ пригадує про постійну конечність власної короткохвилевої радіовисильні і зобов'язує Провід ОУН виготовити плян у напрямі розміщення, фірмування, фінансування, програмування передач ОУН для українського й інших народів.

8. VII ВЗ бачить конечність більшої політичної активізації українського загалу в розсіянні поза Рідними Землями, який серед обставин довкілля і матеріалістичних філософій, по довгих десятиліттях перебування далеко від безпосередньої боротьби з ворогом, щораз то більше відчужується від проблем нашої визвольної політики – стає до них байдужим. Нашим завданням є заінтересувати загал українською визвольною боротьбою і політикою, довести до масової активізації і політизації мас

9. VII ВЗ бачить конечність ширення ідей ОУН за поміччю масового поширювання преси, публікованої УВФронтом. До цього завдання мусить бути включене все наше членство для того, щоб ширити їх серед загалу в різних видах і формах. Кожний член зобов'язаний передплачувати хоч один періодик Організацій УВФ, окрім офіціозів ОУН.

10. Настановою VII ВЗ є поширити нашу інформаційно-пропагандивну працю також серед неукраїномовної частини нашого загалу в різних країнах і для цієї цілі треба використати прихильні наші політичній дії українські публікації неукраїнською мовою. Матеріали, які друкуються в одних країнах поширювати в інших, де таких видань немає, якщо мовна комунікація є тотожна /напр., поширювання англomовних додатків/.

11. VII ВЗ вважає, що у нашій спільноті є замало працівників пера, і тому треба заохочувати молодих активістів, які виявляють здібність до публіцистики і цікавляться справами інформації, щоб співпрацювали з нашими часописами. Для цього треба подбати про відповідні умовини.

12. VII ВЗ доручає Проводові обов'язково вести інформативну діяльність на різних крайових і міжнародних форумах, як на приклад, на франкфуртському книжковому форумі-ринку, на міжнародних виставках і олімпіадах, для ширення наших видань та ідей визвольної боротьби та поборювання російського імперіялізму і його ідей та впливів.

13. VII ВЗ доручає Проводові кожноразно поборювати ворожу пропаганду й дезінформацію, реагувати на неї на кожному кроці і завжди бути готовим до відсічі. Для цього ми повинні використовувати наймодерніші засоби, якими диспонує технологічний ринок також у діянні звуково-зоровім.

14. VII ВЗ доручає Проводові подбати про вдержання, закріплення і там де треба збільшення видань Українського Визвольного Фронту.

15. VII ВЗ доручає Проводові перевірити стан кожного організаційного періодика з фінансового боку, та забезпечити існування тих видань, які необхідні для ширення ідей ОУН серед нашого членства та широкого загалу.

16. VII ВЗ доручає провести відповідну інформативну акцію між громадянством і членством про існування УДП /Українське Державне Правління/, як це ухвалено VII Великим Збором і про всі інші важливі постанови цього Великого Збору.

ПОСТАНОВИ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

Загальні ствердження

1. Не зважаючи на жахливий терор Москви, який постійно продовжується за влади М. Горбачова, український нарід активно протиставляється московському окупантові. Помітний загальний зріст української національної свідомости й релігійного піднесення, зокрема серед молодшого покоління помімо того, що воно постійно перебуває під тиском московсько-більшевицької пропаганди.

2. Імперіялістичні пляни Москви знищити самобутність українського народу і асимілювати його в один советський, тобто московський нарід, і у зв'язку з цим русифікаційні та погромницькі заходи москалів викликають загальний спротив.

3. Рушієм спротиву і протиставлення та знівечення московських плянів та заходів в Україні є Організація Українських Націоналістів та з нею пов'язані Організації Українського Визвольного Фронту, підпільна Церква, Антибільшевицький Блок Народів та інші міжнародні установи.

4. Большевики зі страшною ненавистю заявляють, що бандерівська ОУН своїми визвольно-революційними ідеями захоплює український нарід, головно молодь, що домагається Самостійної Української Держави.

5. У теперішньому періоді так званих горбачовських реформ, КГБ веде акції проти українських патріотів-самостійників не менше як в попередніх періодах. Для розправи з українським націоналізмом Москва кинула найкращі свої шовіністичні й чекістські сили, які до боротьби з ОУН, УДП, УПА, АБН, ОУВФ, проти членів опору, проти Українських Церков та проти всіх українських самостійників запрягли крім агентурно-терористичного і партійного апарату всі засоби пропаганди: пресу, радіо, телевізію, кінофільми, книговидання.

6. На партійних та інших зборищах москалі заставляють виступати та затавровувати найкращих синів української нації, членів ОУН-УПА та ієрархів Українських Церков та представляють їх як нацистських та інших коляборантів, які в часі Другої світової війни й тепер нібито про-

довжують вислугувуватися ворогам українського народу.

7. Для боротьби з українськими самостійницькими силами, КГБ скріплює свій агентурний відділ "Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном", яке називається "Україна". Багато туристів із Заходу перейшли обробку цього чекістського відділу, деяких пробувано завербувати як своїх агентів. Крім видавання "Вістей з України" і англійською мовою "Ньюз фром Юкрейн", цей агентурний відділ закидає еміграцію своїми кагебівськими виданнями українською й іншими мовами.

8. Цей відділ тісно співпрацює з подібним чекістським відділом, створеним при Академії Наук УРСР, що займається поборюванням українського націоналізму. Ці чужомовні видання призначені для "усвідомлення" чужинецьких політиків і приятелів України, щоб відштовхнути їх від "страшних буржуазних націоналістичних злочинців", які зуміли навіть знайти дорогу до президента ЗСА Роналда Реґена й Білого Дому та інших західних політиків. У цих дезінформуючих акціях КГБ очорнює визначних провідників ОУН та першоієрархів УКЦ і УАПЦ.

9. Для боротьби з українськими націоналістами, на яких орієнтується український нарід і прислуховуються до їх голосу українські патріоти на чужині, КГБ створив окремі відділи для справ виловлювання й покарання так званих воєнних злочинців із часів Другої світової війни. Цей кагебівський відділ вишукує "воєнних злочинців", підготовляє для них "архівальну, обвинувальну документацію" і "свідків", організує судилища, на яких засуджують цих "воєнних злочинців". Чекісти зганяють громадян на збори, на яких обчорнюють т. зв. воєнних злочинців і вимушують проти них підписи. Такі підписи з пофальшованими "документами" висилають до відповідних чинників західних держав з вимогами видачі цих "злочинців" для "советського правосуддя". На цей список переважно попадають члени ОУН-УПА. У своїй безличності чекісти дійшли вже до того, що приписують воєнні злочини навіть тим особам, які саме каралися у нацистських концтаборах /Ярослав Стецько, Микола Климишин, Степан Мудрик, Іван Кашуба та ін./. У боротьбі з українськими націоналістами, під ширмою виловлювання т. зв. воєнних злочинців, КГБ знайшов спільну мову з деякими жидівськими колами, яким передав свою "обвинувальну документацію". КГБ також обслужило своїми фальсифікатами комісію ОСІ в ЗСА і комісію Дешена в Канаді. До цієї протиукраїнської акції чекісти запрягли також деяких поляків з подібного варшавського відділу, як і різних своїх агентів, чи куплених типів у західних суспільствах.

10. Для відстрашення українських патріотів від підпільно-визвольної праці, КГБ у своїй тактиці боротьби з ОУН почало поширювати вістки, що воно в рядах ОУН має своїх агентів. Майже всі большевицькі журнали й часописи багато місця присвячують цій тематиці.

11. У тому самому часі, коли західній світ говорить про горбачовську "гласність" і "демократизацію", в Україні засуджують членів українського підпілля ОУН-УПА на кару смерті, закидаючи їм "воєнні злочини". Також чекісти підступно вбивають молодих людей патріотично наставлених або з відомих родин. Так замордовано Євгена Антоненка-Давидовича, сина письменника Бориса Антоненка-Давидовича, Зіновія Шастніва, двоюрідного брата Олени Антонів Красівської, Миколу Тихого, Василя Стуса та інших. Багато молодих патріотів гинуть підступною, загадковою смертю.

12. Страшна ядерна рана, завдана українському народові в Чорнобилі, далі ятрить. Тисячі людей, які жили в чорнобильській окрузі, зникли безслідно, ніхто про них "не знає, чи загинули, чи важко хворі, чи ізольовані чи прямо сховалися й не дають про себе знати." Уся чорнобильська округа перебуває на окремому статусі під контролею КГБ. Постійні

протести не вгавають. Багато осіб у зв'язку з цим притягнуто до судової відповідальності. Військовиків, які відмовилися працювати на зга-рищах Чорнобиля, розстріляно, а багато запроторено в концтабори. У наслідок страшної радіації, число захворювань збільшується, а дуже багато вже померли.

13. У зв'язку з горбачовськими реформами звільнено декількох українських політв'язнів, а деяким дозволено виїхати за кордон /Д.Шумук, Й. Тереля і М. Руденко з родинами/. Залишених українських політв'язнів тримають далі у концтаборах, психолікарнях або на засланні. Звільнених членів українського підпілля, які відбули свої драконські вироки, КГБ піддає під сувору контролю, обмежуючи їм свободу контактів з родинами чи приятелями.

14. У зв'язку з русифікацією, війною в Афганістані, яка постійно приносить нові жертви, економічними злиднями, харчовими недостачами, наявною грабіжницькою політикою московських зайд, топтанням національ-них і людських прав, важким переслідуванням віруючих, аморальним жит-тям і цинізмом, корупцією партійних чиновників, жакливим терором КГБ – все це спонукає до ще більшого активного й пасивного спротиву укра-їнського й інших поневолених народів проти російських окупантів.

15. Горбачов, щоб рятувати імперію, проголосив свої реформи, наз-вавши їх революційними, щоб у цей спосіб запобігти дійсній революції поневолених народів, що неминуче назріває. Чистки і реформи проходять під кутом "оздоровлення" совєтської імперіалістичної загниваючої систем. Свою владу Горбачов спирає між іншим на 450 000 чекістів КГБ із його агентурно-терористичною сіткою і мільйонами сексотів-донощиків.

16. Горбачов перевів деякі незначні персональні зміни в КПУ, але В. Щербицького, випробуваного русифікатора й катєбіста, залишив на своєму місці "гавляйтера" України.

17. У зв'язку з Тисячоліттям Хрищення України, московська патріяр-хія на чолі з Піменом, якого за добру співпрацю з КГБ нагороджено ор-деном Леніна, при допомозі КПСС веде наполегливу акцію, щоб цей вели-кий ювілей скапіталізувати для СССР. На святкування у Москві запрошено ієрархії різних церков, що належать до Світової Ради Церков, і Ватикан. Київ, у якому первісно відбулося Хрищення України-Руси, щодо святку-вань в імперії стоїть на третьому місці після Москви і Загорська й побіч Ленінграду. Москва не скриває свого страху, що цей ювілей може піднести престиж України й викликати національно-релігійне піднесення. Москва дуже зацікавлена чи будуть спільні святкування на еміграції УКЦ і УАПЦ, намагаючись до цього не допустити, чи будуть спільні пос-лання ієрархій наших Церков за піддержкою неукраїнських Церков і чин-ників, чи Апостольська Столиця у зв'язку з ювілеєм Української Церкви вирізнить УКЦ визнанням її патріярхату і беатифікацією митрополита Ан-дрея Шептицького. Дуже загадковим виглядає справа легалізації катакон-бної УКЦ.

Акції КГБ проти української діаспори

1. Не менш посилено й при допомозі самого терористичного апарату КГБ, Москва діє проти українських самостійницьких сил на чужині, а в першу чергу – проти ОУН-бандерівців, УДП, АБН і ОУВФронту. Посилені акції КГБ охоплюють усі ділянки українського національного життя.

2. Боротьба КГБ проти еміграції продовжується у двох формах: явно пропагандивній та засекреченій агентурно-диверсійній. Легальний відділ

КГБ "Україна" крім відділу т. зв. АНУ ССРСР збільшився додатковим відділом "Вишукування воєнних злочинців". Цей відділ має своїх агентів, які займаються "обробкою воєнних злочинців". Вони також забезпечують свою "документацією" різні чинники західних держав, збирають інформативний матеріал, фабрикують "обтяжуючий матеріал тощо.

3. У зв'язку з пляном Горбачова "перестройки" і "гласності", КГБ виготовило на цю обставину свій підступний плян як розкласти еміграцію. Для реалізації цього пляну вислано вишкolenих кагебістів на Захід, які знають українську мову й еміграційні обставини. Вони "опікуються" просоветськими установами і займаються агентурно-диверсійною роботою. Відбувають розмови з різними українцями. До їх завдань належить робити все, щоб спонукати еміграцію до визнання УССР і співпраці з її органами по різних лініях - культобміну, освіти, зустрічей тощо.

4. Щодо ОУН, яку називають "бандерівщиною", москалі говорять, що це найбільше зорганізована українська політична сила на чужині, яка має підтримку Українських Церков і багато прихильників в Україні, які на неї орієнтуються. Москва заохочує українські "прогресивні" кола піддержувати дискредитацію і критику ОУН.

5. КГБ веде заходи відновлення на Заході різних просоветських "прогресивних" товариств, які підупали чи взагалі зникли.

6. Большевицька агентура, яка має під свою контролею культобмінний і туристичний рух, який використовує для своїх розкладових агентурних цілей, є сильно заінтересована в його масовості. Особлива увага звернена на українських науковців на чужині, головні тих, які працюють на різних західних університетах чи інших учбово-дослідних закладах. З ними говорити й запрошувати їх у гості до ССРСР, а також щоб вони запрошували до себе своїх колег з України. Друкувати і передруковувати наукові праці еміграційних науковців у советських фахових виданнях і навпаки. Відбувати спільні наукові конференції й у цей спосіб затирати границі ворожості. У цьому пляні почали діяти деякі еміграційні науковці.

7. На зовнішньо-політичному відтинку, ворог намагається не допустити до розбудови зовнішньо-політичних зв'язків революційної ОУН і АБН з іншими державами. Зовнішньо-політична діяльність, яку у великих масштабах розбудував сл. пам. Ярослав Стецько, сильно непокоїть москалів і проти неї агентура постійно веде очорнюючу пропагандивну акцію. Хоч Голова Ярослав Стецько більше ніж рік не живе, кампанія проти його особи не припиняється.

8. Для розкладу української еміграції, крім різних видань, які приходять із ССРСР, на еміграції появляються також просоветські видання. На місце "Нових обріїв" у Гамбурзі російською і українською мовами виходить журнал "Роднікі", а також неперіодично виходить три промосковські агентурні, дезінформаційні листки - "Стрілецька громада", підшиваючись під мельниківців, "Золотий меч", підшиваючись під бандерівців, і "Громадський трибунал", підшиваючись під ліберальні кола еміграції. Подібного змісту є три легальні протинаціоналістичні листки - "Вільне слово" Богача, "Інформаційний листок" Данилова /обидва з Англії/ і "Панорама" Андрія Білинського з Мюнхену. Крім того кружляють різні анонімні листівки, спрямовані проти ОУН-бандерівців.

9. КГБ використовує для своїх цілей туристичний відтинки. З туристами з Заходу ведуть розмови. Стосують до них шантаж і підкупство, пробують їх неутралізувати або вербувати до співпраці. Особи, які повертаються з поїздок поза ССРСР, мусять здати звіт, тобто "висповідатися"

перед КГБ про свій побут на Заході.

10. КГБ багато уваги приділяє молоді. Для цього діють спеціально вишколені агенти, які шукають контактів до української молоді на чужині й вміють з нею говорити. Заманюють на різні безплатні імпрези, обіцяють стипендії на студії в Україні й різні курси. Розмови зводяться на критику українського націоналізму, мовляв, цей рух застарілий і треба переставлятися на "реальні позиції", а тому їхати на туристичні тури в Україну, щоб побачити "дійсність", спрепаровану московськими "потьомкінськими селами". Ціль: відштовхувати молодь від ОУН, позбавити її допливу молодих людей.

11. В протиукраїнську акцію на Заході КГБ включило деяких чужинецьких журналістів, "експертів", які пляново, чи може тільки за гроші, публікують протиукраїнські статті чи книжки в дусі московських шовіністів. Дуже дивно, що в подібну проти-ОУН-івську акцію включилася ОУН Плавюка та ще деякі "демократи" з УРДП.

12. Відділ КГБ для церковних справ поборює УКЦ в Україні і пильно слідкує за її діяльністю поза межами України. Розмови, які КГБ переводило з представниками УКЦ, вказують на те, що Москва підготувала певну більшу кампанію "переговорів".

13. У зв'язку з новою тактикою Горбачова, також дещо міняються методи КГБ у поборюванні ОУН-ОУВФ-АБН, які будуть більше підступні й рафіновані, але не менше агресивні, щоби послабити престиж ОУН щодо безкомпромісової боротьби за УССД. Головною тактикою є сприяння тим групам, які схильні на мінімальні автономістичні вимоги. Також йдуть постійні намагання порізнити рух в Краю з визвольними силами на чужині. Щоб підорвати фінансову базу ОУН, КГБ поширює різні провокації проти чільних членів ОУН. Різні провокатори роблять доноси до поліції західних держав, представляючи нас як антидемократів, тоталітаристів, терористів, воєнних злочинців.

Конкретні постанови

Подаючи до відома вище наведені ствердження і взявши до уваги актуальні ствердження з IV-го, V-го і VI-го Великих Зборів, VII Великий Збір ОУН приймає актуальні Постанови згаданих ВЗ-ів з ділянки Служби Безпеки і приймає наступні доповнення та уточнення:

1. В обличчі плянового і безпощадного нищення ворогом духовости і фізичної субстанції українського народу, у часі теперішнього наступу російських імперіялістів на український визвольний рух в Україні й на чужині, який в часі горбачовської "гласности" став більше рафінованим, і тому мусять бути скріплені спаяність революційно-визвольних кадрів ОУН в Краю й на чужині, як головного захисника народу і організатора його визвольної боротьби.

2. /не публікується/... Вимоги до членів ОУН щодо конспірації, чуйности і охорони обов'язково повинні бути виконувані.

3. Тому, що основним завданням КГБ є не допустити до координації дій між ОУН в Краю і поза Україною, агентура КГБ намагається торпедувати зв'язки, їх переловлювати і навколо них робити різні провокації. /далі не публікується/

4. Потрібно виготовити інструктаж боротьби з большевицькою агентурою, взявши до уваги нові методи боротьби в часі горбачовської політики.

5. /не публікується/

6. З уваги на те, що ворог свою підривну акцію проти ОУН дуже часто веде посередньо через особи інших політичних чи суспільно-громадських середовищ, потрібно ближче поцікавитися такими особами і вияснити їм, щоб вони не ставали сліпим знаряддям ворога.

7. Це також стосується до осіб із різних чужинецьких середовищ, яких ворог використовує проти українських патріотів.

8. Потрібно звернути особливу увагу на діяльність деяких агентів КГБ, які можуть провадити терористичну діяльність проти ОУН.

9. Зайнятися протидією нових агентів КГБ, які появились на Заході, які примінюватимуть нові "горбачовські" методи проти ОУН і всього самостійницького руху.

10. Треба демаскувати діяльність цієї групи агентів КГБ, які займаються справами т. зв. виловлювання воєнних злочинців, поскільки вони в першу чергу займаються провокаціями проти ОУН і самостійницького руху.

11. Треба постійно пригадувати членам і симпатикам ОУН про заборону й небезпеки поїздок в Україну, на яких чигає увесь імперський апарат. Також треба перестерігати відвідувачів із України, як мають поводитися на Заході, щоб зменшити шантаж із боку КГБ.

12. Потрібно постійно усвідомлювати нашу молодь про пляни москалів про ворожі затії щодо неї. Запізнавати молодь із підступними методами московської агентури. Треба опікуватися молодими людьми, емігрантами з Польщі та інших сателітних країн, давати їм матеріальну й моральну допомогу, включати їх до активної участі в українському національно-визвольному русі. /далі не публікується/

13. У пресі розкривати усякого роду культобмінні акції і совето-фільські настрої, які скріпилися у т. зв. новій добі Горбачова.

14. /не публікується/

15. /не публікується/

16. /не публікується/

17. У ситуації постійного наступу Москви і її агентур на ОУН і увесь самостійницький рух необхідно скріпити Службу Безпеки як у самій централі так і в поодиноких Теренових Проводах і на усіх організаційних щаблях. Обов'язково підготувати нові молоді кадри СБ.

18. СБ потребує піднесення її техніки дії до наймодернішого позему, для чого потрібно збільшити фінансові видатки на цей Сектор.

19. Добра постановка роботи СБ є важною передумовою успіхів цілої ОУН.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Молодь в Україні

Московський окупант загострює терор на українських землях, стосує страх та брехню, переслідування, погрози і шантаж, тюрми, концентраційні табори та психушки з метою знищити українську націю. Не зумівши досі знищити духа стремління до соборної незалежної української держави, ворог веде інтенсивний наступ на основи українського національного життя - українську родину. Масово практикується відлучування малих дітей від їх родичів на довгий час для того, щоб їх здеукраїнізувати. Українську мову відсунено на другорядне місце. У багатьох містах України немає вже ні одної української школи, а існуючі в інших містах перетворюють на російські. Викривляється історичну минувшину України та сучасне її положення в очах молоді, охопленої колоніальними інституціями.

Режим Горбачова застосовує нові способи русифікації. Появляються статті в советських часописах нібито в обороні української мови, літератури й культури, які насправді представляють ці ділянки як друго-

рядні, мовляв, хоч українську мову вже не вживається як державну мову в УРСР, то її доцільно плекати. Хоч українська література не може рівнятися літературі Пушкіна чи Достоевського, все ж таки її треба зберегти. Так само щодо всієї української культури. Таким психологічним підступом москалі намагаються принизити українську національну гордість молодого покоління та інтелігенції, щоб вони відцуралися всього українського, бо воно неначе другорядне і не на рівні російської державної нації.

Окупант створює обставини, щоб шлях до дальших студій і вищої освіти українцям, які не зрусифіковані й зберігають свою національну гідність, мову й свідомість, був закритий. Дорога на вищі студії для дітей колишніх і сучасних політв'язнів чи для дітей національно-свідомої інтелігенції теж закрыта. Не допускаючи свідомого українського елемента до вищих студій, у висліді є значний брак професорів і знавців різних ділянок українознавства.

Однак свідомо українська молодь показує своє невгасиме обурення проти всяких впроваджень русифікації та активізує спротив окупантові. Молодь в першу чергу масово домагається, щоб відкрити Божі храми Української Церкви, повернутися до народних традицій і святої християнської віри предків. Молодь проводить різноманітні національно-виховні акції, зриви, демонстрації, розповсюджує націоналістичну літературу. Молодь виразно домагається усунення окупаційної влади, повернення всіх насильно вивезених братів і сестер поза межі України, ліквідацію національної дискримінації, деколонізацію російської імперії та відновлення Української Самостійної Соборної Держави.

Затяжна війна в Афганістані і чорнобильська катастрофа, що коштують Україну великих жертв з-поміж молодого покоління, є черговим доказом для молоді, що мусить прийти національне визволення і ліквідація злочинної російської імперії. Шукаючи розв'язки тяжкої ситуації, молодь знаходить шлях до національно-визвольного руху українського народу.

VII Великий Збір ОУН постановляє, що ціллю Сектора Молоді є:

1. Політично скріплювати і поширювати фронт боротьби української молоді проти окупанта, використовуючи протиріччя московсько-більшевицької системи, її ідеології і пропаганди на тлі підсовєтської дійсності.
2. Організувати та всеціло підтримувати усякого роду визвольні акції, зриви, демонстрації молоді в Україні.
3. Переводити пропагандивну діяльність серед молоді летючками, літературою та модерними засобами звукових та зорових систем.
4. Морально та матеріально допомагати розвитку християнської віри серед молоді та інтенсивно продовжувати намагання плекати християнські цінності, як чинник виховання нового покоління на службі Богові й Україні, зокрема в зв'язку з величчям 1000-літтям Хрищення України.
5. Посилити інформацію серед молоді всіх народів уявлених в СРСР про фальшування окупантом історії України, про кількакратний геноцид голодомором, про нечуваний в історії колоніальний визиск Москвою природних багатств України, про рабське трактування українського народу і призначення його на ліквідацію через злиття з московським панівним народом. Постійно пригадувати молоді в Україні про шлях боротьби до волі і державної незалежності України, закликаючи її до поповнення рядів українського націоналістичного підпілля.
6. Переводити ідеологічну й виховну діяльність з молоддю з України, яка опиняється поза межами Краю, наприклад, в Афганістані, як туристи чи учасники "культобмінних" груп тощо.

Молодь поза Україною

В боротьбі з російськими окупантами великозначну роль мусить відіг-

рати і українська молодь, що знаходиться поза межами Рідних Земель. Молодь на чужині мусить зрозуміти вагомість свого завдання у пропагуванні та співучасті у визвольній боротьбі українського народу серед чужого оточення та здобування їй приятелів.

Однаке ворожі диверсійні впливи та течії, процеси мирних життєвих обставин та асиміляції негативно уділяються на українську молодь. Чужі країни, а зокрема матеріальний добробут, викликали ідейно-політичну деактивізацію серед молоді та вrostання в чужі нації. До негативних чинників чужого оточення у великій мірі зараховуємо мішані подружжя та брак родинної стабільності, які вдаряють в саму суть життя української нації на чужині – по українській родині. Завважається критичний стан на відтинку плекання національної і культурної спадщини, в тому української мови. Видвигнено тезу, що українська патріотична молода людина не потребує володіти українською мовою, щоби вдержати своє національне обличчя та почуття своєї української національної ідентичності /відмінності від інших націй/. Ближча аналіза цієї тези виказує, що вимоги вдержання свого національного обличчя утотожнюється з вимогами не патріота-революціонера-самостійника, а радше з вимогами доброго українського "етніка", тобто людини без української національної гордості та ставлення себе на рівні з державними націями. "Етнік" не ставить на першорядному місці здобуття українському народові своєї власної держави.

Крім частинного занепаду українських родин, завважається занепад українських шкіл та молодечих організацій. У наслідок цього проникають збаламучені поняття про оборону людських прав без потреби найперше відзискання державності для українського народу, про "культобмін" з діями колоніального російського режиму в Україні, та навіть твердження, що не вся українська молодь у діаспорі мусить бути самостійницькою, мовляв, не накидаймо своїх "скрайних" самостійницьких позицій іншим. Рівнож самі провідники українських молодечих, культурних та спортових організацій допомагають асиміляційному процесові включенням неукраїнців у свої ряди.

Помимо вичислених негативних проявів, є багато молоді, народженої поза межами України, яка є патріотично й національно добре вихована й активна в українському національно-визвольному русі, є віруючими християнами та уділяється в українському культурному житті.

VII Великий Збір ОУН приймає на основі проробленої аналізи наступні Постанови в ділянці молоді:

1. Християнська віра і світоглядний та етичний націоналізм мусять бути корінням українського молодечого життя. Звернути особливу увагу на активність молоді в Українській Церкві та на скріплення в неї християнської віри предків. Рівнож треба впливати на українські Церкви усіх віровизнань, щоби національне виховання як молоді та і цілої спільноти було одним із головних завдань українських християнських душпастирів.
2. Створювати відповідні обставини для уможливлення зустрічей та приятелювання українських молодих людей, щоби стримати мішані подружжя та вдержати основу української нації – українську родину. Рівнож треба зобов'язати родичів вщиплювати своїм дітям відданість своїй Церкві і Україні, як основні вартості.
3. Звернути окрему увагу на критичний стан української мови та не допустити до рівнорядної двомовності серед української молоді на суспільно-громадському відтинку. Рівнож приєднувати молодь, яка не володіє українською мовою, але подбати про її національне виховання та засвоєння рідної мови.
4. Всеціло морально та матеріально піддержати українські школи як також здорові культурні, мистецькі та спортові товариства. Щонайздібніші

патріоти з педагогічними здібностями повинні включатися у працю з молоддю, зокрема в ділянці систематичної та на відповідному рівні виховно-вишкільної програми. Успішні українознавчі школи не можуть поступатись рівнем перед чужинецькими школами, щоб не творити комплексу меншевартості українського шкільництва.

5. В міру можливостей, творити цілоденні українські школи з українською мовою навчання початкового та середнього рівня. Змагати до того, щоб кожна українська молода людина завершила свою українознавчу освіту ступенем матури. Молодь повинна якнайбільше користати з українського шкільництва усіх шаблів, а також на найвищих рівнях, по філіях УВУ і УКУ. На духові семінарії впливати, щоб вони дбали про національне виховання впарі з християнським.

6. Впливати на загальні молодечі організації, щоб у процес національного виховання вони включили маніфестації, демонстрації, різні акції підтримання української визвольної боротьби. Дбати про високе ідейне виховання в дусі націоналізму.

7. Творити для української молоді на чужині українське докільля, яке зможе змагатися за душу молоді людини в противагу до чужої преси, телевізії, радія та нових звуково-зорових систем. На виховному відтинку подбати про впровадження української літератури різного роду та модерних засобів навчання та розваги при допомозі звукових і зорових апаратів та компюторів.

8. Наголосити важливість існування загальних молодечих організацій, зокрема Спілки Української Молоді, де виховується молодь у дусі ідей ОУН і славного героїчного минулого Визвольних Змагань періоду 1918-1920-их років, СВУ-СУМ, УВО-ОУН-УПА-УГВР та борців й ісповідників Віри, що їх видає Україна по сьогоднішній день. На дії СУМ повинні взорувати напрям свого виховання інші молодечі організації, що мають своїм гаслом "Бог і Україна".

Вимагати від громадських установ, а головню від господарсько-фінансових інституцій, щоб частину своїх доходів більше як досі жертвували на виховну працю молодечих організацій, піддержували видавання виховних матеріалів, періодиків, кожночасно вможливлювали переведення вишкільних курсів і скріплення виховних осередків.

9. Всеціло матеріяльно й морально піддержати українське студентське життя, зорганізоване в системі ЦЕСУС. Зокрема потрібно посилити ідеологічну вишкільну працю серед студентства при допомозі ТУСМ, якого ряди доповнювати все новими річниками й клітинами в усіх більших українських скупченнях в діаспорі. Треба подбати про включення українських студентів у зорганізований український студентський рух. Студійна політика системи ЦЕСУС має наголосити ділянки студій, які важливі з погляду українських державницьких інтересів, як міжнародня політика й право, журналістика, політична теорія, історія, військове знання тощо.

10. Щоб охоплювати широкі кола української молоді у діаспорі, якої володіння українською мовою не є завжди задовільне, або взагалі не має, слід пляново і посилено виготовляти відповідні вишкільні матеріали для розв'язки цієї проблеми. Рівночасно шукати і застосовувати засоби як захоплювати цю молодь українством і українською національно-визвольною боротьбою, що у свою чергу спонукуватиме її належно засвоїти українську мову.

"Вирішальним у революційному зриві є його масовість та експлозивне поширення з огнищ вибуху на всі підбольшевицькі простори, на всі галузі життя... Всі зусилля мусять бути спрямовані на те, щоб революційний зрив поширився як вогонь, не дався льюкалізуватись... створити серед нас свідомість, що існуючі провідні, ініціативні й організуючі сили революції є готові, і тим піднести віру в перемогу революції..." /Степан Бандера "Пропаганда визвольної революції", 1951/

Постанови в ділянці Жіноцтва ОУН

В історії українського народу, зокрема в рядах ОУН-УПА, записано багато світлих постатей жінок, які сповняли важливі і відповідальні функції і багато з них загинули з ворожої руки, чи впали на полі бою. Особливо відмічуємо героїську постать сл. пам. Катерини Зарицької-Сороки, безчисленні жертви чорнобильської катастрофи, замучених жінок катакомбної Української Церкви та всіх жінок-революціонерок, котрі мусять терпіти московський терор, але лишаються нескорені у своїх змаганнях за визволення нашої рідної Батьківщини-України.

Сьогодні в часі нової московсько-імперіялістичної політики так званої "перестройки" і "гласності", наступ проти української жінки на рідних землях не тільки що продовжується, але й посилюється.

Слідкуючи постійно за подіями і розвитком ситуації в Україні, серед українського народу, який був і є основним джерелом нашої сили і підставою нашої діяльності, потрібно більше як коли досі, перевірити нашу працю, наскільки ми виконуємо наші обов'язки супроти України.

Стверджуємо незадовільний чисельний стан жіночих кадрів ОУН.

У сьогоднішній дійсності, не має ні однієї ділянки, щоб в ній не могли активно уділятися члени ОУН - жінки. Для поправлення стану потрібно від початків приєднування до ОУН в Юнацтві і до старших членів наголошувати доцільність участі жіноцтва в усіх ділянках праці ОУН.

При доборі до різних організаційних функцій придержуватися ділового підходу, незалежно чи дана особа мужеського чи жіночого полу. Тому встановлюємо доцільність мішаних організаційних клітин у ситуації, якщо в певній ділянці працюватимуть подружки й друзі рівночасно і разом. На всіх шаблях організаційної відповідальності треба змагати до рівнорядної активізації побіч мужеських також і жіночих кадрів. Поручається, щоби при доборі складу чергового Проводу взяли під увагу більше жінок для обсади різних Секторів і Референтур, якщо є відповідні кандидатки. Цю саму засаду практикувати на рівні Красвих, Теренових, Обласних і нижчих проводів.

Українська жінка-націоналістка в загальному повинна виховувати примірну українську родину - остою дальшого буття української нації - в дусі національних і християнських традицій, національної гордості і патріотизму, плекання української мови, систематичного поборювання всяких російсько-комуністичних впливів, плекання українознавства на рівні великої державної нації, як теж виховання волюнтаристичних етичних властивостей, необхідних для боротьби за визволення українського народу.

ПОСТАНОВИ ВІЙСЬКОВИХ ЗАВДАНЬ ОУН

Розвал СРСР на самостійні національні держави в етнографічних кордонах є необхідний для відзискання самостійності і незалежності України.

Розвал російської імперії може бути спричинений одною із трьох можливостей: 1/ ядерний зуда ЗСА і СРСР, 2/ конвенційна війна гльобального масштабу і 3/ національні революції в російській імперії.

Нагромадження ядерної нищівної зброї обидвома мілітарними потугами запевняє світ, що її вжиток спричинить загибель всього життя на нашій планеті. Чорнобильська катастрофа виявила якою страшною є ядерна сила, і які грізні далекойдучі наслідки могли б мати її вжиття у випадку збройного конфлікту. Таким чином не треба мати на увазі цієї розв'язки в плянах нашої визвольної боротьби і мабуть жодна сторона не відважиться почати ядерну війну.

На випадок конвенційної війни між Заходом і СРСР, яка не конечно мусить розгорнутися у ядерну війну, нам треба ^{мати} добайливо опрацьовані

пляни. У політичному аспекті нам треба конкретно знати яке буде становище Заходу до питання майбутнього цілого комплексу, що ним є ССРСР. Сьогодні виглядає, що Захід ще не має чіткої і виразної концепції як мала б виглядати східня Європа після розвалу ССРСР. У деяких колах західних держав існує погляд про збереження імперії як цілості у формі якоїсь "демократичної федерації народів". Очевидно така концепція іде в розріз з нашою, яка стремить безкомпромісово до розподілу й ліквідації російської імперії на самостійні суверенні держави. Наша концепція назавжди зліквідує можливості відновлення російської агресії супроти інших народів.

На жаль, треба ствердити, що на Заході є сильні російські "єдино-неділимські" впливи, що хочуть відновити демократичну велику Росію, чи таку встановити. Така ситуація створила б для нас дуже ускладнену дійсність: ми мали б проти себе широкий російський фронт і росіян, які діяли б на Заході в некористь української визвольної боротьби, мобілізували б Захід до піддержання імперії під демократичним прапором.

Є ще інша можливість, що Захід не займе до нас виразного становища, а радше вичікує.

Якщо б вибухла конвенційна війна, то в її першій стадії советські війська, маючи виразну перевагу над військами НАТО, могли б просунутися дещо в Західну Європу. У такій ситуації західні союзники НАТО могли б зацікавитися нашою концепцією і піти на співпрацю з революційно-визвольними рухами, щоб розкласти імперію з середини. Це створило б сприйнятливую політичну і мілітарну кон'юнктуру для широкої дії ОУН в Україні – в організуванні повстанської боротьби – а на Заході – широкі дії у політичній площині.

У випадку такої сприйнятливої кон'юнктури потрібно розглянути можливість створення українських військових частин при арміях Заходу на умовах визнання Заходом державності і незалежності України. Такі військові частини могли б розростися в українську національну чи визвольну армію порядком залучення до неї полонених українців, вояків з советської армії. Можна також розглянути можливості формування окремих похідних груп із завданням їхньої дії на українських землях.

Беручи це все під увагу і не відкидаючи можливості конвенційної війни між Заходом і ССРСР, що могла б бути одним із вирішальних факторів у визволенні України, нам потрібно готуватись до такої можливості в наступних аспектах:

- 1/ своєчасно знати настанову Заходу в українському питанні;
- 2/ приготувати план організування Похідних Груп;
- 3/ опрацювати проєкт творення українських військових частин при Західних арміях на випадок можливості визнання Заходом концепції УССД;
- 4/ опрацювати план психологічної війни;
- 5/ приготувати план нашої дії у випадку неприхильного наставлення Заходу до нашої концепції;
- 6/ використати в планах загальної підготовки широкі проєкти і напрямні попередніх Великих Зборів ОУН, які є вповні актуальні.

Третьою можливістю визволення України залишається внутрішня революція поневолених народів в російській імперії та власнопідметна визвольна боротьба українського народу та інших народів поневолених Росією. Трудно передбачити сьогодні коли і серед яких умовин та в якому характері дійде до внутрішньої революції в імперії та як вона розгоратиметься. Важливу роль відіграє той чинник, та сила, що викличе і розгорне революційні прапори, а його підтримають широкі народні маси. При тому мусимо мати на увазі, що процес розвитку національних революцій в російській імперії є безповоротний. Але пам'ятаймо, що імперії не падають легко. Факт, що в ССРСР існують великі внутрішні труднощі, велике невдоволення народних мас – є без сумніву. Проте тоталітарні сили імперії є потужні, і вони мають змогу здавити всякі стихійні про-

екти революційного зриву, що можуть спалахнути.

Тоталітарну російську імперію втримують три головні сили: 1/ КПСС, 2/ КГБ і 3/ військо.

Партія за всяку ціну намагатиметься втримати імперію, бо це в її інтересі, даючи їй необмежену владу в імперії. КГБ – поліцейний і найбільше зненавиджений поневоленими народами апарат імперії. Найважливішим фактором залишається Червона Армія – військо. Цей величезний людський і військово-вишколений потенціал може бути вирішним у випадку внутрішньої революції народів. Коли б народні маси почали визвольну революцію, а до них приєдналося б військо – успіх революції був би безумовний.

До теперішнього керівництва імперії військо ставиться не надто прихильно, бо це керівництво, а особливо під проводом Горбачова, змінімалізувало військові впливи в керівництві СРСР. Афганістанська війна також чимало здеморалізувала советське військо.

Ураховуючи такі можливості та евентуальності, Організація Українських Націоналістів має мати опрацьований й підготовлений план всенародної дії, у першу чергу – на випадок можливостей розгорнення національної революції, як найбільше можливої та реальної розв'язки національного питання і відновлення української держави.

Найважливіші наші дії в часі спалаху визвольних революцій повинні бути такі:

1/ Захоплення українським національно-свідомим елементом влади всюди на місцях. Головну увагу належить звернути на охоплення влади в містах, щоб вона не опинилася в руках росіян чи малоросів, які намагатимуться відновити імперію. У цьому стратегічного значення є індустриальні центри.

2/ Організування всюди на місцях революційних повстанських військових частин із українців. Військова сила – головна гарантія втримання і закріплення держави. Потрібно мати план організування української революційної армії та її оперативних дій у процесах національної революції, ураховуючи при тому різні аспекти тієї революції. В організуванні українських збройних сил потрібно урахувати зокрема організування повстанських військ.

3/ Організування всюди на місцях української міліції чи поліції.

4/ Необхідно теж розпрацювати план приєднання українців до повстансько-революційної армії з советської армії та розкладання її за національним складом, щоб білорус включався до білоруської повстанської армії, туркестанець до туркестанської і т.д. Це питання дуже важливе й актуальне в процесах внутрішньої революції в російській імперії.

5/ Змагати до приєднання до українських повстанських чи нашвидкоруч творених військових частин українців-старшин советських збройних сил, як фахівців військової справи.

На Заході, в країнах українського поселення, необхідно провести такі акції:

1/ Заохочувати українську молодь, головню Юнацтво ОУН, щоб вона засвоювала собі військово-знання у війську, військових школах та різних вишколах, вивчаючи особливо повстанську й партизанську боротьбу, а також протипартизанську, яку вже імперія. В країнах, де є військовий обов'язок, потрібно заохочувати молодих українців, зокрема членів ОУН, здобувати підстаршинське і старшинське знання.

2/ Потрібно опрацювати військові вишкільні підручники для потреб членів ОУН, головню молодих, що спеціалізуватимуться у військовому ділі.

3/ Провести облік українців із військовим знанням, щоб знати ким диспонуємо у потребі творення окремих військових частин при західних арміях за умов, що Захід визнає українську державу і не виступить проти збройної боротьби українського народу за УССД.

4/ Потрібно провести облік українців-старшин і підстаршин, а теж рядовиків, які служать у чужих арміях. Створити з них окрему організацію,

5/ Проводити посилено військові вишколи з Юнацтвом ОУН, щоб засвоювало собі модерне військове знання у поєднанні з ідеологічним вишколом і вивченням повстанської стратегії і тактики.

6/ Належить звернути більшу увагу на український комбатантський рух і впливати на нього, щоб цей рух діяв у користь української визвольної боротьби та її підтримував.

ПОСТАНОВИ VII ВЗ ОУН у ДІЛЯНЦІ НАУКИ

У комплексі широко розпланованого наступу російського імперіялізму, що виступає у формі ленінізму-більшевизму, на неросійські нації, посилена акція окупанта звернена зокрема проти України, як найсильнішого потенціалу спротиву цій політиці Москви. Ця акція в теперішньому часі яскраво виявляється зокрема в різних ділянках науки. Проводиться не лише політику приниження але й заперечення існування України, як самостійної нації. Цю політику започатковано ще царськими окупаційним режимом, реалізуючи її особливо інтенсивно в 19-му столітті. Ленінська Москва примінила ще більше перфідні методи, сперті на псевдонаукових схемах, включно до цілковитого фальшування історії, наукових здобутків і самої ідентичності України як нації і навіть як географічної одиниці в Європі. Після Другої світової війни це наукове вбивство України ведеться з допомогою модерної технології і різних нових наукових ділянок, як кібернетика, психіатрія тощо.

В археології та географії, на приклад, територія України, що є якнайбагатша в ділянці археологічних знахідок, які вказують на старинну її культуру, має назву за російською термінологією "Центрально-російської рівнини", яка простягається від середини Карпатських до Уральських гір, або Чорноморський Край у географічному розумінні.

Українська мова, як викладова, вже усунена не тільки з подавляючої більшості середніх шкіл, а вона стала лише предметом, себто необов'язковим курсом у ВУЗах - вищих навчальних заведеннях УССР. У природничих і технологічних ділянках українська мова не має жодного примінення, і в цій мові не має жодних підручників. Таким чином адепти науки в Україні мусять вживати лише й тільки російську мову - українська натомість стала мовою т. зв. кухонною чи діалектом, якого мало вживається.

Гуманістичні науки знаходяться на перший погляд у кращому положенні, бо в них ще появляються підручники /для окремих курсів/ з фолкльору, мови, літератури, деяких історичних ділянок і політичних предметів, зокрема тих, в яких очорнюється найцінніші ідеї української нації та їхніх носіїв. Зокрема в 70-их і 80-их роках появляється щораз більше "наукових творів", в яких історики, соціологи, літератори, історики церкви /часто по двох авторів разом/ чи кандидати тих дисциплін /у своїх кандидатських тезах/ ніби науково доказують "протинародні діла запродавців" - "буржуазних націоналістів" та католицької і автокефальної церков. У літературних творах застосовано нову методу: в них, зокрема в історичних повістях, показується шляхотну поведінку поважних російських постатей чи родів супроти некультурного, примітивного чи екзотичного, забобонного українського племені. Показчики і каталоги видань в УССР /"Наука", "Вища школа" зокрема/ вказують на те, що в останньому десятилітті ці ключеві видавництва майже зовсім перестали видавати наукові праці в українській мові.

Наукові інституції й організації поза межами України в загальному не встигають, не можуть чи не бажають дати гідну відсіч широко закронним затіям окупанта, а то й в багатьох випадках їм потурають.

Організація Українських Націоналістів та її фасади в міру їх спроможностей робила й далі буде робити заходи оборони української віль-

ної науки, зокрема буде поборювати викривлення правди про Україну і її історію.

На новому етапі праці ОУН, що його започатковує VII Великий Збір, завданням покликаного до життя сектора науки буде:

- 1/ зорганізувати потенційні наукові сили Організацій Українського Визвольного фронту, об'єднуючи їх в легальних фасадах і комісіях ОУН;
- 2/ повести з допомогою згаданих наукових сил не тільки оборону української правди, але й наступ української вільної науки проти затій окупанта;
- 3/ опрацювати й видати наукові підручники історії України, економіки України, праці про експлуатацію її багатств окупантом, та публікації про двофронтову боротьбу українського народу зокрема ОУН-УПА-УГВР під час Другої світової війни;
- 4/ звернути увагу на наукову працю з інших ділянок української проблематики, потрібних для дій ОУН, зокрема на тему ідеології та стратегії дії національно-визвольного руху;
- 5/ організувати самостійні конференції та сесії в рамках неукраїнських і міжнародних конференцій і конгресів, і там висувати і обороняти національно-визвольні ідеї;
- 6/ заснувати Науково-дослідчий інститут і зорганізувати в ньому систематичну працю наших наукових сил;
- 7/ стимулювати українознавчу діяльність бібліотек у країнах праці колекції українці та серійні виставки;
- 8/ заснувати Центр документації та архіву, збирання усної історії, зокрема про дії ОУН, УПА, про в'язнів концтаборів, про відновлення державности 1941 року й інші події, та видавання цих матеріалів;
- 9/ співпрацювати з УВУ та УКУ членів і симпатиків ОУН та по через наші фасади в справі студій і літніх курсів;
- 10/ стимулювати відкриття курсів українських предметів у високих школах у високих школах у країнах української діаспори;
- 11/ організувати високошкільні вечірні курси для професіоналістів /зокрема тих, які zatrudнені в технології/;
- 12/ робити заходи фактичного плекання української мови в родині, школі та організаціях молоді;
- 13/ організувати стипендії для студентів з ділянок історії, політичних наук, зокрема тим, які працювали б над історією українських визвольних змагань та їх чоловічих постатей, наприклад, про С. Петлюру, Є. Коновальця, С. Бандеру, Р. Шухевича-Чупринку, Я. Стецька та інших;
- 14/ там, де можна, допомагати нашим молодим adeptам науки в знайденні праці за їхніми спеціальностями;
- 15/ тому, що останнім часом большевицька Москва посилює свої впливи на наукові організації та високі школи Західних держав відомим способом "культ-обміну", в обличчі цієї тактики окупанта, Сектор Науки, його члени та наукові співробітники мусять солідно озброїтись до протинаступу не тільки в безпосередньому ударі з висланниками воєнної, але у викриванні з засуджуванні тих інституцій, які під плащем "об'єктивної науки" будуть сприяти політиці культ-обміну, що є в дійсності культ-обманом.

ДОПОВНЕННЯ:

Українська нація відзначає величню річницю - ТИСЯЧОЛІТТЯ прийняття християнської віри, і з нею - історичного розвитку її державности та культурного життя. Російсько-большевицька "церква" з одної сторони і її еміграційні фасади з другої сторони почали інтенсивну пропаганду і фактичну підготовку до відмічення цієї дати, як річниці хрещення Росії, але в жодному разі - України-Русі. За почином окупаційної пропаганди є, що слід з прикрістю ствердити, також деякі українські наукові чи високошкільні інституції, як йдуть "святкування" науковими імпрезами

на форумах неукраїнських наукових організацій та високих шкіл в російському дусі.

Завданням українських вчених є власне доложити всіх зусиль, щоб на всіх форумах відбуті окремі конференції та сесії під ясно спрецизованою темою: "Тисячоліття хрещення України-Руси" з науковими доповідями, які джерельно доказали б початок і ріст не російської, але української Церкви і з нею - української державницької традиції.

ПОСТАНОВИ В ДІЛЯНЦІ ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ ОУН

1. VII-ий Великий Збір ОУН стверджує незмінність основного заложення внутрішньої політики ОУН, а саме примату мобілізації всіх сил українського народу до боротьби за Українську Державу на основі соборності і єдності цілого народу згідно з Ідеологічними і Програмовими Постановами ОУН.

2. ОУН реалізує це завдання розгорненою в народі сіткою своїх кадрів і симпатиків та тих кіл громадянства, які свідомі того, що найперше український народ мусить відвоювати собі втрачену державу заки реалізувати політичні, соціальні, економічні й культурні цілі українського народу.

3. ОУН є прапорonoсною організованою силою в Україні найкращих ідей і вартостей української нації, унапрямуючою визвольну боротьбу проти головного ворога - російських завоюників. Але появляються ініціативи, щоб відсунути примат за державу на дальший плян, а висунути автономістичні цілі, пацифістично-еволюційні концепції згідно з реалітетною ситуацією, як приміром змагання за людські права в межах ССРСР, домагання звільнити з ув'язнення політв'язнів як т. зв. в'язнів сумління, кампанії за "правозахист", тобто щоб Москва придержувалася своєї власної конституції, заходи визнання колоніальним режимом катакомбної Української Церкви з правом явно діяти в ССРСР тощо. Деякі такі ініціативи самі собою мають позитивні інтенції. Проте ОУН постійно скеровуватиме українські сили найперше в русло боротьби за відвоювання УССД, без якої не досягнути жодних інших тривалих здобутків.

4. Поневолена нація проявляється многогранно: діє стихійний націоналізм, існує християнське церковне життя, є прояви творчості культурних діячів. Нашим завданням є всі ці вияви спрямовувати на знищення російської окупації України і відзискання УССД.

5. Жорстоке поневолення України Росією спричинило велику пасивність у народі, потенціал, що не проявляється як національний актив, тим більше - як державно-визвольний. Завданням внутрішньої політики ОУН є зрушити цей потенціал до боротьби і вести заходи до переборення зас-тійних, репресивних, паралізуючих національну дію впливів російської окупації.

6. Боротьба внутрі українського народу з російськими впливами має два аспекти: а/ боротьба проти окультурення Росією, боротьба з русифікаційною діяльністю москалів, і б/ боротьба проти вислужників, колаборантів, відступників-ренегатів, опортуністичних кар'єристів, які допомагають москалеві нищити свою рідну націю.

7. Михайл Горбачов намагається змодернізувати російську імперію, неутралізувати різні внутрішні конфліктні, антагоністичні та занепадницькі сили. В цьому він взорується на лєнінський принцип: один крок назад, два кроки вперед. Тактичним засобом є м.і. пропаганда "гласності", контрольованої державою "дискусії" на актуальні для імперії теми, що рівночасно обманюють ілюзією більшої свободи, демократизації, толеранції інакомислячих. Форумом "гласності" є совєтські установи - давніші, як на приклад СПУ чи АН УССР, і нові - різні "громадські групи". Ми є

свідками такого процесу: з одного боку, виступають режимовці, колябонтанти з т. зв. критичними заявами про те, що нібито в СРСР стає краще. Завданням цієї пропаганди є заманити наївних але патріотичних людей, які були в опозиції чи ворогами імперії, включитися в советські явні форуми. З другого боку, національний актив використовує кожну щілину в імперії для скріплення нації і визвольного руху, що даватиме тривалі наслідки лише в конфронтації з російською окупаційною системою. Суттєві здобутки нації приходять не на імперських форумах, а в протиставленні до них, у підпіллі, в стихії народу, в масових виявах, у незалежній від колоніального режиму творчості, в патріотичних чинах, у збройних актах проти окупанта /як у Афганістані/, у плеканні української релігійності у власній Церкві, у вихованні патріотичної української родини, а ширенні приватно-власницьких ідей, у ширенні правдивого українознавства тощо.

8. Останніми роками український нарід зазнав великих людських втрат: тисячі молодих українців загинули чи стали інвалідами в афганістанській війні, тисячі загинули й ще загинуть від чорнобильської радіаційної експлозії, тисячі денационалізуються в наслідок вивозу в глиб російської імперії і через мішані подружжя. Все це викликає в народі потенційну ворожнечу до російських окупантів. Завданням внутрішньої політики ОУН уміло організувати цей потенціал у визвольну дієву силу.

9. VII ВЗ стверджує великий ріст релігійності та тяготіння до власної Української Катокомбної Церкви. Ріст релігійності в народі пов'язаний з національними почуттями, патріотизмом і плеканням українських традицій. ОУН підтримує всі такі течії, їм сприяє, підсилює їх в боротьбі з російською окупаційною "церквою", московським атеїзмом і взагалі з різними ворожими заходами нищити українську духовність.

10. Вихід на яв певних груп і домагання визнати їх урядом СРСР не бачимо за корисне рішення з погляду визвольної боротьби за УССД і за національну самобутність. Уряд СРСР незмінно є тоталітарно-терористичним і колоніальним, що може кожноразом розгромити всяку явну групу так, як це він зробив із Українською Гельсінкською Групою. Однак є доцільність явно маніфестувати стремління народу до УССД і національної самобутності, демократії, власної Церкви, справедливого соціально-економічного ладу тощо. У відповідні моменти, коли такі виступи можуть бути широко розголошені, вони потрібні, але вимагають всецілої готовності на жертву, навіть жертву життя виконавців таких чинів. Стверджуємо, що не має даних на те, що злочинна російська імперія готова добровільно віддати українському народові його зрабовану державу і суверенність. Доки суверенна влада над Україною є в руках російської держави, доти ілюзорними будуть всякі автономістичні й федералістичні обіцянки, намови, пропозиції, провокації з боку Москви. У принципі, завжди правильними є такі акції народу чи окремих груп людей, які звернені на валення і ліквідацію СРСР.

11. Стверджуємо корисність і доцільність плекання суто українських спільнотних форм, зокрема організованих патріотичних виявів /вивішування синьо-жовтих прапорів, шевченківські і державницькі свята, патріотична самвидавня література тощо/, здорової та національно свідомої української родини, плекання родових традицій, культу предків і національних героїв, втримування дружніх взаємин між шкільними товаришами, ширення солідарності проти окупаційної влади на основі сусідкування, місцевого побуту, побратимства на чужих фронтах імперії /Афганістан/, опіка над політв'язнями і їхніми родинами, етно-релігійних проявів /обряди, свята, народна музика/, плекання традицій визвольної боротьби /упівські й націоналістичні пісні, легенди, міти, могили, місця боїв, річниця, славні постаті і т.д./.

12. Стверджуємо, що носії ідей ОУН є головною альтернативною до СРСР і КПСС українською політичною силою. Тому закликаємо весь народ і всіх мешканців України гуртуватися біля ОУН.

13. Закликаємо військових-українців плекати між собою різні формальні та неформальні об'єднання, наприклад, товаришів із спільних формацій, чи інвалідів афганістанської війни та інших, де їх засилає імперія. Між військовиками-українцями ширити національну свідомість, національну гордість, відрізненість від других національностей, але долею поневолення споріднених з неросійськими уярмленими народами. Советське військо це форум імперії для денационалізації нашої молоді! Тому необхідно протиставитися цій денационалізаційній формації. Ширити ідею українського війська, героїчні традиції колишніх формацій, зокрема УПА та історичних збройних сил княжої України-Руси, козацько-гетьманської доби, УНР-УГА, карпатських січовиків і інших формацій.

14. Побіч ОУН, найсильнішою українською організованою формацією в Україні є катакомбна Українська Католицька Церква, а в діаспорі Помісна УЦ і УАПЦ-УПЦ як також протестантські об'єднання. ОУН сприяє ростові українських Церков, які протиставляються російському шовіністичному імперіялізмові. Сприяємо соборницьким тенденціям між українськими Церквами. Українські Церкви в руки українських владик і священників-патріотів! Не допускаймо до українських Церков чужо-національних інтересів і впливів! Формуймо міжнародний фронт різних Церков і віровизнань проти російського імперіялізму.

15. VII-ий ВЗ визнає, що пок. Патріарх Йосиф встановив патріархат УЦ, і ми визнаємо його існування. Доручаємо Проводові і всій Організації вести постійно заходи, щоби УЦ домоглася від Апостольської Столиці формального визнання патріархату УЦ з патріархом Мирославом Іваном чи його наступником на чолі. Ми незмінно закликаємо Українські Православні Церкви до об'єднання і встановлення патріархату УАПЦ.

16. Тисяча дев'яцот вісімдесятьовосьмого року весь український нарід відзначить епохальну подію: Тисячоліття встановлення християнства як релігії і Церкви української нації. З боку росіян, урядових кіл і дисидентських та еміграційних, йде шалена акція сфальшування цієї річниці й представлення її як тисячоріччя російської церкви, спільної для російського, українського й білоруського народів. Все організоване українське суспільство - церковне й світське - зобов'язане боронити історичну правду попри те, що деякі одиниці, головні з професорських кіл, виломлюються та погоджуються з московськими імперськими виводами, з історіографічним колоніялізмом Росії. ОУН закликає цілий нарід шанувати й відзначити Тисячоліття Українського Християнства на якнайширшій скалі, щоб і світ звернув увагу на самотню християнську Україну.

17. VII-ий ВЗ підтверджує Постанови VI-го ВЗ щодо Українського Державного Правління та схвалює заходи пок. Голови УДП сл. пам. Ярослава Стецька зберегти і продовжити функціонування УДП. Великий Збір стверджує уконститування УДП під керівництвом заступника і в.о. голови УДП, інж. Богдана Федорака.

18. VII-ий ВЗ стверджує, що УДП діє до наших днів, зокрема в ділянці зовнішніх справ, нещодавно також розпочав свою дію Секретаріат і ресорт внутрішніх справ. В Україні на пості заступника голови УДП помер 1985 р. сл. пам. д-р Володимир Горбовий. VII-ий ВЗ схвалює виготовлений Проводом ОУН нарис правного становища УДП, що його подано до відома членам ОУН. Також VII ВЗ схвалює проєкт УДП для створення Всеукраїнського Державного Центру усіх українських державних формацій, що поставили на базі державницьких актів 22 січня 1918-1919 рр., Гетьманської Держави дофедерального періоду, Карпатської України з 14 березня 1939 р., Українського Державного Правління від 30 червня 1941 р. і УГВР з липня 1944 р.

19. Поскілки боротьба за УССД є найважливішою ціллю ОУН, то VII-ий ВЗ уважає Українське Державне Правління за необхідну формацію визвольного руху, зокрема на відтинку репрезентації українських державницьких аспірацій та як осередок для об'єднання тих сил в українському народі,

які стоять на позиціях боротьби за УССД. VII-ий ВЗ признає доцільність піддержування УДП в реалізації його цілей і закликає Організації УВФ та інші самостійницькі групи до співпраці в розбудові УДП, згідно ВДЦ, коли такий оформиться.

20. У боротьбі з російською колоніальною формацією УССР, найсильнішим ідейно-моральним і політично-правним протиставленням є саме Українське Державне Правління, як і УГВР, які витримали на безкомпромісових позиціях проти гітлерівської Німеччини і проти російських імперіялістів.

21. У боротьбі за відвоювання УССД, признаємо ідейно-моральний аспект існування Екзильного Уряду УНР, як символічного представника української держави періоду УНР з 1918-1920 років, якщо Екзильний Уряд УНР втримається на позиціях безкомпромісово понадпартійних, самостійницьких і соборницьких.

22. Продовж кількадесяти років, ті частини ОУН, які діють в українській діаспорі, витворили ряд корисних і конструктивних громадських товариств і установ, які активно сприяють політиці ОУН та її матеріально піддержують. Це Організації Українського Визвольного Фронту. Ціллю їх існування є ширення ідей ОУН, активна всестороння піддержка визвольної боротьби ОУН. Це завдання ОУВФ гідно сповнюють на протязі десятків років, за що тисячам відданих та ідейних членів цих організацій належить признання.

23. У країнах українського поселення діють різні громадські товариства й краєві координаційні осередки. Поскілки вони охоплюють ширший вахляр української спільноти ніж ОУВФ, то стараємося в цих загально-громадських осередках ширити ідеї ОУН та приєднувати їх до спільної національно-визвольної боротьби за УССД. Угрупування чи товариства, які визнають УДП, доцільно приєднувати до тіснішої співпраці на форумі УДП. У різних країнах, в яких ОУН не має змоги безпосередньо виступати, основним представником і рупором ОУН є ОУВФ. Треба також впливати на краєві громадські централі, щоб і вони ставали на позиції ОУН, зокрема перед речниками тих країн, в яких живуть українці.

24. На основі громадських товариств діє Світовий Конгрес Вільних Українців /СКВУ/. Це координаційний осередок різного роду згрупувань українців і громадян різних держав. СКВУ повинен бути допоміжним засобом для втримання національної самобутности української діаспори. СКВУ повинен у не малій мірі нести допомогу визвольній боротьбі українського народу за УССД. З уваги на свою ідейно-політичну різноманітність складових організацій, СКВУ не спромігся діяти згідно з рішеннями свого основуючого конгресу, ні наступних, щоб на першому місці ставити допомогу українському народові. СКВУ майже не активний на відтинку побороювання російського колоніялізму. Комісія Прав Людини при СКВУ повинна перетворитися в Комісію національних і людських прав. СКВУ не реалізує прийнятого на першому конгресі принципу, що головним ворогом українського народу є російський імперіялізм, а не сама лише тоталітарна система ССРСР чи комуністична партократія.

25. VII-ий ВЗ дає негативну оцінку шкідливим тенденціям атомізації української спільноти на чужині, зокрема формування протиставних до існуючих громадських краєвих централей, який метою є покликання опортуністичного політичного центру, що не ставитиме на першому місці боротьбу за УССД і знищення російської імперії, а ставитиме примирення з колоніальною системою ССРСР-УССР. Цій шкідливій тенденції треба протиставитися, розкривати її капітулянтську, проти-державницьку суть.

26. Шкідливою внутрішньо-українською політикою є співучасть української діаспори у т. зв. культ-обміні, що відбувається між західними державами і ССРСР. Цей "культ-обмін" є на базі коекзистенції між Заходом і ССРСР, визнання російської імперії й советсько-комуністичної системи. Така офіційна "культ-обміна" є реалітетною советофільською полі-

тикою, що маскує колоніально-московську суть ССРСР і етично виправдує колаборантів окупаційної влади. Тому ОУН і всі самобутні національні сили зобов'язані систематично поборювати цей диверсійний культ-обман.

Постанови VII ВЗ ОУН у церковних справах

1. Протягом минулих років російська казенна православна церква намагається з усіх сил стати основним і головним центром православ'я у світі, відсуваючи все більше Вселенську Патріархію та закріплюючи свої впливи у Світовій Раді Церков.

2. Політика Ватикану розгортається у площині дальшого шукання шляхів продовжування зловісної "остполітік" і є віддзеркаленням політики мирного співжиття західних держав з російською імперією. Жертвою східної політики Ватикану є Українська Католицька Церква, якої патріяршого завершення не хоче признати Апостольська Столиця.

3. Московські окупанти знищили явні форми існування УАПЦ і Помісної УКЦ на терені України, в наслідок чого Українська Церква пішла в підпілля, в катакомби. Заходи легалізації УКЦ в УССР пов'язані з великим ризиком, оскільки український нарід не має своєї суверенної держави і не може Церкві дати жодних гарантій явного існування, а влада в Україні є вповні в руках російської тоталітарної імперії - ворога самобутнього українського національного буття, зокрема незалежних українських Церков.

4. ОУН сприяє патріяршому завершенню також УАПЦ-УПЦ і прихильно ставиться до українських протестантських Церков та об'єднань.

5. ОУН сприяє співпраці між українськими Церквами та взаємному порозумінню в дусі внутрішньо-українського екуменізму, головнo в році візначування нашого великого релігійного й національного ювілею - тисячоліття хрещення України.

6. В обличчі посиленої дії російської казенної православної церкви, зокрема Московської патріярхії, що її підтримує уряд російської імперії в напрямку присвоєння собі тисячоліття Української Церкви, фальшуючи історію, - українські Церкви й українське громадянство повинні всіми способами протиставитися зазіханням російської казенної церкви та поборювати підіривні дії цієї церкви, окупаційного режиму, а також і російських емігрантських кіл, котрі також намагаються використати наше тисячоліття для своїх імперіялістичних цілей.

7. ОУН активно підтримує і співдіє у здійснюванні належної соборної підготовки відзначення цього особливого ювілею, унапрямяючи та подаючи допомогу в усіх починах, головнo соборницького характеру.

8. ОУН визнає потребу енергійної дії, щоб домогтися від польської Католицької Церкви належного і рівнорядного трактування Української Католицької Церкви та її вірних у Польщі й на тих українських землях, що належать тепер до Польщі.

ЗАКЛЮЧНЕ СЛОВО новообраного Голови Проводу на VII ВЗ ОУН

Дорогі Подруги й Друзі!

Найперше складаю подяку за виявлене мені й усім членам Керівних Органів довір'я, яким Великий Збір Організації Українських Націоналістів наділив нас, обираючи до найвищих керівних властей ОУН. Ми свідомі великого тягару і відповідальности, покладених на нас, і будемо змагати, щоб це довір'я виправдати, а завдання з честю виконати.

Включення нових молодих сил до керівництва визвольної організації, якою є ОУН, є одночасно єдністю поколінь та забезпеченням продовження

її дальшої дії і боротьби за волю і державну незалежність України згідно з незмінними дороговказами і правдами, що ми їх переймаємо від наших Великих Попередників.

Наші дебати і винесені постанови не суперечать в нічому головним світоглядом, ідейно-політичним чи стратегічним засадам ОУН, що були зобов'язуючими в минулому, а внесені уточнення чи підсилення наголосу на окремі ділянки скеровані на знайдення кращих тактичних прийомів у праці в дещо змінених обставинах.

Належить підкреслити і з признанням ствердити, що Україна, український нарід, його боротьба були в осередку наших роздумів і вирішень, що є доказом нашої політичної зрілості. Правильна і глибока аналіза становища у світі, імперії і в Україні зосередить нашу дальшу увагу і працю на найважливіші завдання на нинішньому етапі боротьби, який знаменується підготовкою і мобілізацією найширших кіл народу до революційно-збройної і остаточної боротьби за українську державу.

Ставання поневоленого народу до державної самостійності є довгим процесом. Український нарід у 20-му столітті вже тричі піднімався до збройної боротьби і зумів здобути свою державу. Та в існуючих тоді міжнародних констеляціях не можливо було її закріпити і вдержати. Але база для дальшої боротьби є створена і закріплена.

У дотеперішній боротьбі за волю і державність, український нарід поніс колосальні людські жертви і спустошення у всіх ділянках національного життя. Але він не загинув і як мітичний Фенікс знову й знову відроджується до нового життя і нової боротьби із щораз більшою натугою і у ширшому засягу. Сьогодні український національний організм зарівно біологічно як і національно значно скріпився і цей процес далі продовжується.

Роля ОУН, так як у минулих періодах і етапах, остається далі домінантною, бо вона й сьогодні є єдиною політичною силою, здібною вести нарід правильним шляхом до мети. Теперішній етап боротьби українського народу, а з ним і ОУН як унапрямуючої сили, знаменується його всеохоплюючим засягом і всесторонністю дій. Він є вирішним у підготовці народу до збройної боротьби, а тому так дуже важливим у наших зусиллях.

Голова Ярослав Стецько, передбачуючи дальший розвиток і хід боротьби називав її страшною, бо йдеться про бути чи не бути українській нації. На терезах історії рішається наша доля як нації, бо є вона пов'язана теж з долею російської імперії, нашим поневолювачем, і з долею світу. Тому нам треба міряти наші сили на ці великі завдання.

Визволення України, як ключової проблеми розв'язки світової кризи, вимагає вже тепер мобілізації всіх сил народу, а в час збройної боротьби – теж великих людських жертв на полі бою. З України приходять вісті, що там настав час духовного оновлення української людини, особливо молодой, і що знову наближається час масового героїзму.

Всі наші Кадри в Україні й на чужині мусять бути готові до такої боротьби, яка вимагатиме героїзму і особистих жертв.

Моє покоління, яке народилося і формувалося в Україні, де пройшло теж хресний вогонь у збройній боротьбі, а на чужині увібрало теж кращі здобутки західньої культури, є може добрим помостом до тих, хто не мав щастя вирости під синім соняшним небом України. Вірю, що ми знайшли спільну мову теж у нашій політичній праці в рядах ОУН.

Тому мій гарячий заклик до Вас, Подруги і Друзі, на плечі яких вже спадає великий тягар праці і обов'язків, а в близькому часі мусите перебрати у Ваші руки всю діяльність і керівництво ОУН, ще глибше збагнути саму суть нашого великого змагу за волю України і віддати себе всесціло службі цій святій ідеї.

У своїй праці обраний Вами Провід ОУН буде руководитись найперше добром української визвольної справи і діятиме в рамках нашого Закону і згідно з Постановами Великого Збору. У принципових справах нашої іде-

одогії, програми, політики і стратегії боротьби будемо тверді, у менш важливих справах - вироzumілі. Та у всіх питаннях доброзичливі поради і пропозиції будуть брані до уваги Проводом. Дружність і ділова співпраця на всіх щаблях нашої організованої побудови і у всіх ділянках праці повинні ціхувати наші вземні відносини і нашу працю.

Моїм найбільшим задоволенням з перебігу і висліду праці Великого Збору є те, що ми зможемо, разом з привітанням, повідомити наших однодумців в Україні, що після смерти сл. пам. Ярослава Стецька, який втішався там великою повагою і респектом, ми зберегли нашу ідейну і організаційну єдність і підкріплені свіжими, молодшими силами вступаємо у цей черговий період нашої праці й боротьби.

Ще раз складаючи нашу подяку за довір'я, звертаюся до всіх наших Кадрів з гарячим апелем далі продовжувати нашу працю і боротьбу за здійснення найвищого ідеалу української нації - волі і державної незалежності.

Щасти нам Боже у цьому великому ділі!

В. Косович

=====

С. Вишгородський

Про важливість ідеологічно-програмових Постанов VII-го Великого Збору ОУН

Тривожні хоч і деякі радісні вістки з нашої дорогої України про підгризання московською імперською владою самих найглибших первнів самобутности української нації відгребаними давніми реформістськими ідеями перегукуються з щораз надійнішими звідомленнями про сміливий спротив цій політиці національної еліти українського народу. Це з одного боку. З другого - продовжується нагальний і дуже підступний наступ на підставові принципи українського націоналістичного руху поза Рідними Землями з метою прищипити йому бакцилі ідейного розкладу та замирення з окупантом і його коляборантами.

Цю загрозу, що насувається на нашу Організацію, з'ясували собі учасники VII Великого Збору. Його Ідеологічно-програмова комісія усистематизувала виклад філософських, ідеологічних та програмових засад ОУН. /Ці постанови подані в попередньому числі "Бюлетеня Проводу"./

Насамперед визначаємо, що найбільш рушійною світоглядно-політичною й збройно-революційною силою українського народу є ОУН, що зродилася з волі української нації із всевідданого прямування українського народу до відвоювання Української Суверенної Соборної Держави.

УССД постане в наслідок розчленування російської імперіальної тюрми народів на поодинокі національні держави під час великої і спільної революції, що захоплює одночасно всі т.зв. советські республіки, що їх силою зброї москалі втримують у т. зв. ССРС.

ОУН визнає, що розвиток українського народу може успішно відбуватись виключно у рамках могутньої суверенної української держави, в якій найосновнішими ключевими критеріями політичного, соціального і господарського ладу мусять бути найвищі ідеали свободи і справедливості. Ми категорично відкидаємо як імперську диверсію концепцію переформування ССРС у якусь федеральну державу з перспективою безсилої автономії, бо це лише тактичний трюк Горбачова зискати на часі в модернізації та скріплення імперії, щоб притягнути творчі сили поневолених націй на бік Москви, скинути вину за поповнені злочини імперії на "партократію" і бюрократію і на попередні проводи.

ОУН бореться за таку державу, якої устрій найкраще й в першу чергу відповідатиме потребам і інтересам всього українського народу. Державна

політика української народоправної влади забезпечуватиме свободу, всесторонній розвиток, добробут, поступ і мир майбутнім поколінням славної й невимірної української нації.

ОУН протиставляє російській великопростірній /"інтернаціональній"/ концепції держави суцільну українську концепцію, що виростає з віковичних вартостей української національної духовости, що є джерелом постійного відродження нації після історичних катаклізмів, що породжує нові й нові лави борців проти накинутого російськими сатрапами ніби історичного процесу "злиття націй" і ліплення т.зв. "советського народу" шляхом різних метод, як асиміляція, русифікація, населювання на Україні московських колоністів, змішування народів і рас, етноцид, культурний обман. Усім тим затіям ОУН виповіла безпощадну війну під кличем: Воля народам – воля людині!

ОУН бореться за відновлення і закріплення народоправної, демократичної, конституційної держави. Внутрішній лад УССД впливає з української соціальної спадщини й високого відчуття справедливости. Ми відкидаємо можливість насильства, терору, тоталізму в українській державі. Зате проголошуємо свободу слова, сумління, віри, політичної діяльності, зборів, суспільних і політичних організацій, вибору місця праці, особистої безпеки, дозволу громадянам на виїзд за кордон і інші основні права людини.

З принципом конституційности й народоправности пов'язується вимога триподілу функцій влади на законодавчу /парламент/, виконну /уряд/ та судову, також уведення широкого самоврядування, співпраця всіх соціальних прошарків для спільного добра народу та відкинення т.зв. клясової боротьби.

Молодь, наші нащадки, у важких підневільних умовах наперекір урядовій комуно-російській теорії підняла прапор традиціоналізму, примату духа над матерією, зворот до Бога й релігії, безсмертності душі і незнищенности української нації. Згідно з християнсько-націоналістичним світоглядом, члени й прихильники ОУН високо цінять людину-героя, як найкращу еманацию божественного елементу в ній, що й пов'язується з масовим героїзмом нації.

ОУН стоїть за приватну власність, безкоштовну передачу землі селянам у розмірах трудових господарств і виробничих варстатів робітникам, за вільну торгівлю, за право працівників на творення фахових і професійних спілок, за право робітників на страйки, за соціальне забезпечення, за визначення мінімальної заробітної плати, за вільне навчання в школах й за фізкультурне виховання всієї молоді.

Члени й симпатички ОУН на поселеннях, хоч фізично далеко від Батьківщини, мусять бути постійно звернені духовим зором до України. Через те ми щиро подивляємо тих, які перебороли крижаний страх КГБ й, виховуючись на традиціях боротьби ОУН-УПА-УГВР, здобулись на потужну боротьбу проти російсько-комуністичної імперії.

Ми поборюємо злочинний російський месіанізм, народовбивство, тоталітарне поневолення України й інших народів, Росію – центр безбожництва –, матеріалізм та знеосіблення людини в колективізмі, всякий расизм. а підіймаємо народ до боротьби за повну свободу творчого вияву, проголошуючи народів крім гасла "Київ проти Москви", також гасло: "З нами правда, з нами Бог!"

Комунізм є збанкрутованою доктриною. Ми її поборюємо, і то всі її різновиди, як ленінізм, маоїзм, націонал-комунізм, евро-комунізм включно з його залицянням до католицьких кіл, бо всі вони шкідливі для нації, це розкладові матеріялістичні течії.

У майбутній самостійній Українській Державі, Церква буде незалежна від світської державної влади. У нинішніх часах українське підпілля і катакомбна Церква взаємно собі допомагають. Ми не захоплюємося змаганням до легалізації католицької Церкви в Україні. Ми за Патріярхат

УКЦ, бо вважаємо, що Патріярх Йосиф Сліпий встановив Патріярхат УКЦ. Даємо ідейну підтримку до подібної об'єднувальної акції УАПЦ.

В наших ідеологічних й програмових постановах ми визнали Бога-Абсолюта першопричиною буття, а не матерію, підняли на педестал героя-борця, загально здефінювали людину, родину, націю. Українська людина це не тільки фізична одиниця в спільноті, але також активний й формуючий чинник збірного життя, що досягає глибший сенс життя, коли віддано служить своїй нації.

Герой і священник своїм прикладом гартують передні лави безкомпромісових борців за УССД.

Родина, що є основною клітиною нації, сповняє роль зберігача етично-моральних засад, передавача культурних цінностей та плекання здорових патріотичних вартостей.

Нація, що є непроминальним твором, спільністю кровно і психологічно споріднених людей, з'єднаних історичною долею, героїчними переможними епохами є найвищим типом духово-органічної спільноти зі славними традиціями та спільною волею жити вповні самостійним, і вільним державним життям. Нації є творцями історії, а їхній посилений розвиток веде до послідовного і неминучого знищення імперії-поневолювача націй. У нашій епосі щераз підтверджується особлива історична роль української нації. Зате реалітетне окреслення життя, популярне на Заході, звернене проти ідеалістичного і героїчного світосприймання, проти конфронтації з ворогом, а за схильністю співжиття з ворогом. Тому ми відкидаємо реалітетну політику. ОУН вірить у перемогу українського націоналізму на основі ідеалістично-героїчного підходу до життя!

М. Недоля

ОУН перед новими організаційними завданнями

Силою природних законів старше покоління членів ОУН /"Тридесятників"/ поступово зменшується в рядах Організації. Нормальне явище. І теж в нормальний спосіб треба поповнювати ряди Організації молодшими людьми. Однак при тому мусимо мати завжди на увазі, що прихід нових, молодих членів, зокрема на провідні пости, не сміє змінити революційно-безкомпромісового обличчя Організації, однаково в ідеологічній площині, в програмових устійненнях, і в структуральній побудові. Це однаково в Краю, як і на чужині.

Цілком тверезо мусимо собі сказати, що теперішні 2-3 роки це змаг, щоб не дати Організації знизити свого лету, а противно, щоб знайти нові способи втримання Організації динамічною і в авангарді народної боротьби за УССД, на цій самій височині, на якій вона була, коли її членство гордо носило назву "Тридесятників", а потім продовжувало свою місію в сорокових, п'ятдесятих і новіших десятиліттях. Одні, другі й треті не схибили зі шляху: ОУН Коновальця, ОУН Бандери і Шухевича, ОУН Стецька.

Всі Великі Збори ОУН визнавали як аксіому ідеалістичний світогляд, природно пов'язаний з християнством. Це означає, що нові поповнення Організації мусять рекрутуватися з людей, які в своєму житті керуються таким світоглядом. Це теж означає, що такий світогляд мусимо виховувати в молодечих організаціях /СУМ, Пласт, ТУСМ, школи українознавства і ще не охоплені в жодних організаціях гурти молоді/. Говоримо про молодь у віці 18-25 років і молодих людей 25-40 років. Чейже вони мають заповнити ряди ОУН на протязі наступних 10-15 років. З них теж мають вийти провідні кадри.

Ідейно-політичний зміст Організації має бути оформлюваний постійними вишколами, так ідеологічними, політроботи, як і вивченням способів ве-

дення боєвих акцій /з прицілом на сподіване майбутнє/. Це праця плянована на довгий /і, зруштую, постійний/ протяг часу.

Завжди так було, що член Організації був провідною та ініціативною одиницею в українському оточенні, серед якого жив. Член ОУН відзначався особливими прикметами характеру і тому помилкою було б уводити когось у членство ОУН, хто таких прикмет не має. Коротко, членів ОУН вишукувати серед людей, окреслюваних словом: "чесний-характерний". Друга прикмета, якою мусить відзначатися член ОУН, це фанатизм. Він мусить мати внутрішнє переконання, що стаючи членом ОУН, він робить добре діло і це добре діло мусить на кожному кроці, у різних обставинах, обстоювати "до загину". Тут вміщається поняття жертви. Без готовності прийняти найбільшу особисту некористь в ім'я виконання організаційного обов'язку, такий член не пригадував би ні "тридцятників", ні пізніших організаційних кадрів. Це значить, він був би тільки половинчастим, з хитаннями в ліво чи в право, як було б особисто найбільше корисно. Він був би лявірантом.

Ми мусимо здати собі з того справу, що дійсне організаційне виховання не зродиться в наших громадських "фасадах" ані в установах "під нашим впливом". У них наш член не має виховуватись, він має вложити там свою провідницьку умілість і стати приміром для членства цих різних товариств /неорганізованих і організованих симпатиків ОУН/. Це означає, що для члена ОУН первинною мусить бути завжди ОУН. Все інше це похідне, яке служить для того, щоб до нашої визвольної боротьби включити найширший засяг легальних організацій, масовість громадянства.

Під теперішню пору маємо поважний гурт молодих професіоналістів у рядах ОУН. Ці молоді люди займають різні високі становища в наших громадських установах завдяки Організації, а також у чужинних економічних і професійних ділянках. Але фактом є, що багато з тих людей, наших членів, поступово почали "забувати", що вони в першу чергу члени Організації і що на кожному місці мусять керуватись одинокою думкою, щоб на легальних позиціях принести найбільше користи для ОУН і рамені ОУН.

Ясно, що мусять бути створені умовини, в яких кожний член ОУН, байдуже на якій він позиції в політично-економічній структурі країни, в якій живе, чув би респект до ОУН.

Спочатку сама техніка, себто чітка організаційна структура, відтак наповнення її змістом. Ярослав Стецько окреслив ОУН так: "Наша Організація є організацією підпільною і провадить боротьбу з ворогом – московсько-більшевицькими гнобителями і їх п'ятьми колонами – не тільки на Рідних Землях, а всюди там, де діє ворог, тобто на теренах всього світу, а тому мусить зберігати риси організації мілітарно-політичної, з революційною дисципліною. Такою бачив нашу Організацію Провідник Степан Бандера, а теж ідеолог українського націоналізму Дмитро Донцов." Орден – не партія!

Вкажемо на таку правильну Постанову ВЗ: "VII ВЗ наголошує важливість максимальної централізації основних рішень у Головному Проводі. Це на далеку мету допоможе втримати Організацію як незалежну від чужих впливів українську політичну силу, що стоїть на безкомпромісових позиціях УССД і знищення російської імперії. Проводи організаційної мережі мусять постійно бути свідомими, що навіть у відрадній дійсності намагання здійснити дане Головним Проводом рішення скріплює цілу Організацію. Легковаження рішень найвищих чинників підрядними послаблює цілість. Централізацію рішень відрізнити від метод і засобів, що можуть у різних місцях бути різними. Всяка принципова децентралізація послаблює революційного типу організацію, бо послаблює постулат виконності, і вносить атмосферу релятивності."

Що значить централізація? Це значить, що в основних питаннях політично-дієву лінію визначує тільки Головний Провід. Теренові, а вслід за ними нижчі проводи цю лінію реалізують, а коли існують специфічні умовини в області, терені, в яких мусіли б бути відхилення від лінії

Головного Проводу, на такі відхилення Головний Провід мусить дати свою згоду, бо без згоди ніяких відхилень робити не вільно. Для прикладу: Головний Провід осуджує культобмін, який ведуть професори з Гарварду. Це є лінія Головного Проводу, передана нижчим клітинам. І згідно з такою лінією треба поводитись. Другий випадок: Головний Провід стверджує, що "гласність" Горбачова це трюк для скріплення комуно-московської імперії, а "перестройка" це ж саме. Це новий НЕП, за яким прийде ежовщина.

Кожний член ОУН, й очевидно всі нижчі проводи мусять таку лінію респектувати, виконувати і так навчати громаду. Для втримання сили Організації кожний мусить бути "єс-меном" у виконванні доручень, переданих вищою клітиною. Це означає, що можна мати свою думку до кожної справи, але найперше треба виконати дане доручення, а тоді організаційним шляхом можна передати до Головного Проводу свої завваги. Хоч частина ОУН діє поза межами поневоленої Батьківщини, себто у т. зв. вільному світі, все одно вона мусить бути підпільною, законспірованою в своїх чинностях. Бо московський ворог і співдіючі з ним сили діють теж у вільному світі і фронтowa боротьба між нами і ворогом існує всюди. З різних причин, ми можемо розраховувати на більші успіхи, якщо наше планування і "перший удар" будуть перед ворогом засекречені. Це цілком очевидна річ для тих, які передумують це питання.

Отже: побудова організаційної структури, в якій мусять зобов'язувати правила строгої конспірації і виконання точки "Декалогу": "Не говори з ким можна, але з ким треба". Іншими словами – мусить бути збережений організаційний шлях з долини, а з гори – подавання матеріалів, що їх треба виконати – одних точно, а других загально. Не вільно удаватись до таких неорганізаційних практик, як відбування масових організаційних сходин, "гуртом", всіх членів області разом. На таких "гуртових" чи "відділових" сходинах відбувається й "критика" зверхніх чинників і це початок впровадження розкладу, послаблення дисципліни.

Пишемо про ці справи тому, що член, який приходить новий до Організації, відразу бачить, що вона не різниться від СУБ, ООЧСУ, ЛВУ, СУМ. У такій атмосфері новий член поступово затрачує респект до своїх прилюдно критикованих зверхників, до самої Організації. Новий член мусить побачити і відчувти, що з хвилиною входу до ОУН, він попав "в інший світ", він є вирізнений з-поміж десятків приятелів з котроїсь легальної організації.

Ясно, що член ОУН мусить відчувти теж, що він має вирізнені завдання, які ставлять його вище від решти громади. Тому говоримо про зміст, який має виповнити організаційну структуру. Цей зміст інший, ніж загальний в рамках навіть ОУВФронту. Це зміст провідницький, бо і виконність мусить носити ознаки провідницькі, а не виконно-узагальнені. В тому сенсі призначення членів ОУН до наших "фасад" не може мати масового характеру, а відряджені на різні відтинки повинні там виконувати завдання провідницько-мобілізуючі серед гуртів симпатиків, яких треба притягати до "фасад" масово, але при тому не забувати про те, що "фасади" мають бути нашою підпорою, тереном вишукування кандидатів в члени ОУН, а не протиставленням до лінії ОУН.

Віriamo, що зуміємо поставити нашу Організацію з мудрими далекосяглими завданнями, а тоді ОУН буде далі магнетом для молоді і молодих українських людей в загальному. Виконність у напрямі завдання поставити ОУН на перше місце в нашому житті, як уосіблення нашої безпощадної боротьби з московськими імперіялістами, мусять прийняти без всякого "але" всі кадри ОУН. Тоді зможемо сміло сказати, що нове десятиліття, і далші десятиліття, будуть носити печать духа і дії ОУН.

Якщо хтось хотів би твердити, що нове покоління не матиме зрозуміння для організаційної праці, тоді таке твердження було б дефетистичним.

Не сміємо піддаватись "дійсності", мовляв, сучасна молодь і молоді люди "думають іншими категоріями", і вкінці ці "інші категорії" входять

в нутро ОУН і її під виглядом "модернізації" і "демократизації" руйнують. Молодь і молоді люди мусять полюбити таку ОУН, якою її створили Коновалець-Бандера-Шухевич-Стецько. У цьому треба молодим дати всяку поміч. Це основне завдання старших.

Не буде у нас "розриву генерацій", буде тільки період поступенної передачі всіх надбань ОУН молодшим людям. А тому наша дальша визвольна боротьба йтиме під знаком ОУН, як і досі.

Наступні кілька років це час, у якому найосновнішим внутрішнім завданням ОУН буде оновити себе структурально і дієво, звернути бачну увагу на легальні молодечі організації, звідки прийдуть наші поповнення. У молодечих організаціях устійнити таку програму, яка зближувала б молодь до революційного думання і дій /а такі можна завжди придумати/, провести селекцію серед провідних кадрів молодих і молодших членів ОУН і найкращих поступенно включати на керівні пости /починати з кущів і областей, а не з ТП, щоб не знищити молоду людину/.

Особистий примір і вишкіл дієвий і теоретичний, - дві постійні засадничі організаційні справи. Одне і друге мають дати старші члени і їх організаційні досягнення треба використати до кінця. Для члена Організації ніколи не може бути поняття "пенсійного віку".

Не сміємо забувати, що від Організації у прийдешніх роках вимагатиметься особливих зусиль, як ніколи досі в історії ОУН. Беручи до уваги всі переважливі завдання ОУН, було б непростимим злочином, якщо б члени ОУН самовільно ставали "з боку", вели між собою суперечки, дали себе керувати агентурним підшептам, спрямованим на обезцінення керівних друзів і подруг тощо. Всі як один мусять стати за Проводом ОУН і дати свою поміч до останніх меж.

Не колод ставлених своїми нам треба, а треба доказів правдивої організаційної вироблености і дисципліни. Спільно допоможемо вдержати і розбудовувати ОУН, і приклад спільної дії буде найкращим ділом, яке перейме від старших молоде покоління.

Зміст Бюлетеня Проводу ОУН, ч. 30:

К. Подільський, "На новому етапі боротьби за націю і суверенність, с.1	1
Привітання з України на VII ВЗ ОУН -	5
VII ВЗ про справи культури -	6
Постанови в ділянці інформації і пропаганди -	9
Постанови Служби Безпеки -	11
Постанови в ділянці української молоді -	16
Постанови в ділянці жіноцтва ОУН -	20
Постанови військових завдань ОУН -	20
Постанови VII ВЗ у ділянці науки -	23
Постанови в ділянці внутрішньої політики ОУН -	25
В. Косович, "Заключне Слово" новообраного Голови Проводу ОУН -	29
С. Вишгородський, "Про важливість ідеологічно-програмових постанов"	31
М. Недоля, "ОУН перед новими організаційними завданнями" -	33
Некрологи -	37

У В А Г А : "Бюлетень Проводу" призначений виключно для членів і організованих симпатиків ОУН. Тому не вільно давати чи помножувати для посторонніх осіб, навіть найближчих приятелів.

Кожний член і організований симпатик ОУН має право пересилати на письмі організаційним зв'язком свої завваги до змісту "БП".

Провід Організації Українських Націоналістів

поручає вічній пам'яті

провідних членів ОУН, які відійшли з цього світу,
віддавши все своє життя для ОУН і здобуття українському
народові своєї Суверенної Соборної Держави:

сл. пам. ЯВГЕН ПРИШЛЯК /+ 3 грудня 1987/, Красвий
Провідник ОУН Львівського Краю до січня 1952;

сл. пам. ОЛЕКСАНДЕР МАТЛА /+ 24 грудня 1987/, член
Проводу ЗЧ ОУН, разом із

бл. пам. ІРИНОЮ МАТЛОЮ, членом Бойової Референтури ОУН
на ЗУЗ під кер. ген. Романа Шухевича;

сл. пам. ЮЛІАН ЗАБЛОЦЬКИЙ /+ 5 січня 1988/, член Проводу
ОУН, член УДП, кол. Голова Головної Ради ЗЧОУН;

сл. пам. проф. д-р МИХАЙЛО КУШНІР /+ 8 квітня 1988/,
член Проводу ОУН, член Головної Ради ОУН;

сл. пам. проф. ОМЕЛЯН КУШНІР /+ 16 червня 1988/, провід-
ний член ОУН.

Слава Україні!

Героям Слава!

